

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 416 ■ 11 Mayıs 2011 ■ Fiyatı: 2 TL

Kürt halkı ezilenler kazanacak Oylar Blok adaylarına!

Seçimler, siyasi tablo ve devrimci politikalar Doğan Tarkan'la röportaj sayfa 8'de

**Yüzde 72
ÖSYM'ye
güvenmiyor**

sayfa 5

**Dev şirketler
hayatımızı
nasıl etkiliyor?**

sayfa 9

TARIK ALİ YAZDI

**Libya: Batı'nın iki yüzlü
korumacılığının tipik bir örneği**

sayfa 10

Bin Ladin'in öldürülmesi

Gazetelerde çıkan bir fotoğraf çok ilginç. Obama, yardımcısı, Hilary Clinton ve bir grup ABD yöneticisi bir masanın etrafına oturmuş, "Geronimo" adını verdikleri düşmanlarının öldürülmesini izliyor. Hilary Clinton biraz rahatsız ya da ürkmüş. Eliyle ağzını kapatmış. Diğerleri sabit gözlerle bir yere, herhalde bir ekrana bakıyor. Geronimo, 2011 yılında Üsame Bin Ladin!

Helikopterlerle Pakistan'ın bir köyüne inen ABD özel tim askerleri El Kaide'nin lideri Bin Ladin'i öldürdü. ABD yetkililerinin verdiği bilgiye göre Bin Ladin'in olduğu evdeki El Kaide militanları ile çatışma olmuş ama Bin Ladin silahsızmış. Bunu Beyaz Saray sözcüsü söylüyor ve ekliyor: "Direndi." "Direnmek için silahlı olmak gerekmez!" diye de ekliyor.

ABD Başsavcısı ise Bin Ladin'in öldürülmesinin yasal olduğunu çünkü "ulusal güvenliği savunma eylemi olduğunu" söylüyor. Başsavcı da Beyaz saray sözcüsü gibi Bin Ladin'in silahsız olduğunu ancak teslim olmadığını söylüyor. Silahsız bir adamın silahlı adamlar karşısında nasıl teslim olmayı reddettiğinin mantığını ise tabii ki açıklamıyor.

Herhalde Bin Ladin "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi" diye bağırıyor ya da Amerikalı askerler üzerine silahlarını doğrulttuğunda sert ve öfkeli bir biçimde onlara bakmış olabilir. Arkasını dönüp protesto etmiş de olabilir. Ve hatta el hareketi bile yapmış olabilir. Kim bilir?

Beyaz Saray sözcüsü ve Başsavcı aslında 'yargısız infaz ettik' diyor ve yargısız infazın üstünü örtmeye, gizlemeye çalışmıyor. Yani tehdit ediyorlar. 'Biz böyle yaparız. Umurumuzda değil' diyorlar.

Obama, Clinton ve diğerleri birlikte sandviçlerini yerken cinayet seyredişlerinin resmini bilecekleri. Aslında tehdit ediyorlar. 'Umurumuzda değilsiniz' diyorlar.

Bin Ladin'in kızı 'babam canlı ele geçirildi. Silahsızdı ve teslim oldu' diyor. Bunu söylemesine izin veriyorlar. Yani yaptıklarını gizledikleri gibi açıkça duyurulmasını istiyorlar.

Bin Ladin'i öldürmeye giderken "Geronimo" kod adını kullanıyorlar. Geronimo beyaz işgalcilere karşı direnen Amerikan yerlilerinin son şeflerinden birisi. Yani topraklarını savunan bir insan ve yine Amerikan ordusu tarafından öldürülmüştü. Bin Ladin'e Geronimo adını takanlar yaptıklarını gizlemiyor, açıkça yapıyorlar.

Türk ve dünya basını esas olarak Bin Ladin'in öldürülmesini sevinçle karşıladı. Türkiye'de Abdullah Gül de öldürme olayını destekledi. Bir gazete Bin Ladin'in öldürüldüğü evin saray olduğunu yazdı. Oysa evin dışarıdan ve içerden fotoğrafları yayımlandı. Sade, basit bir köy evi. Boyaları dökülüyor, mobilya yok.

Bin Ladin öldürüldüğünde evde 9 kadın, 23 çocuk var. Buna rağmen operasyon yapılıyor. Amerikalılar çocuklara, kadınlara aldırıyor. Evde o kadar çok çocuk ve kadın olduğu da gizlenmiyor, aksine belirtiliyor. Yani gene tehdit var.

Ve sonunda Bin Ladin şu ya da bu biçimde öldürülüyor ve sonra cesedi bir hikâyeye göre Washington'a gidiyor. Belki DNA testi için. Ama sonunda cesedi ABD yetkililerinin ifadesine göre "İslami kurallara uygun olarak" denize atılıyor. Şimdi bazıları bunu tartışıyor.

Bin Ladin SSCB'nin Afganistan'ı işgal ettiği yıllarda Afganistan'a giderek Ruslara karşı savaştı. Bazıları, daha çok laikçi solcular bu nedenle ondan nefret ediyor.

Bin Ladin'in örgütü El Kaide umudunu yitirmiş gençlerin örgütü, başka bir yol kalmadığını düşünen gençler İslam adına savaşmayı seçiyor ve terör eylemlerine başlıyorlar. El Kaide'nin bir dizi eylemini savunmak mümkün değil, ama bu eylemleri bahane eden ABD'nin Afganistan ve Irak'ta sürdürdüğü savaşı onaylamak hiç mümkün değil. Bu savaşlarda ABD ve müttefikleri 1 milyon üzerinde insan öldürdü. ABD emperyalizminin bu hunharca katliamı daha çok sayıda gencin umutsuzluk içinde El Kaide'ye katılmasına neden oldu.

Aşağılanan, horlanan, ezilen ve sömürülen yoksul insanlar başka bir mücadele tarzı kalmadığını görerek silaha sarılıyorlar ve dünyanın en büyük askeri gücüne karşı savaşa girişiyor.

Bugünlerde Arap Baharı'nı yaşıyoruz. Yoksul Arap halkları bütün Ortadoğu'da özgürlük ve eşitlik isteyerek sokaklara çıktı. On yıllardır kendilerini ezen, sömüren klanlı diktatörlükleri ve krallıkları yıkmak için mücadele ediyorlar. Mısır ve Tunus'ta başarı elde etti, birçok diğer Arap ülkesinde ise mücadele devam ediyor.

Ne var ki Bin Ladin'in bu denli haksız, bu denli ahlaksızca katledilmesi, yargısız infazının insanların gözlerine sokulması Arap gençleri arasında yeni bir öfke dalgası yaratacaktır. Dünyanın birçok yerinden gençler El Kaide'ye yazılacaktır. Arap Baharı bu cinayete bir darbe yedi, hem de şiddetli bir darbe yedi.

Doğan Tarkan

Esad diktasının emriyle bir çok katliama imza atan Suriye ordusu direnişi bastıramıyor.

Suriye

Katliam sürüyor, direniş büyüyor

Suriye'de, hükümet karşıtı gösteriler, güvenlik güçlerinin halkı bastırmaya yönelik güçlü çabalarına rağmen geniş ölçekli biçimde devam ediyor.

Geçen hafta boyunca gösteriler Sakba, Humus ve Hama'da da devam etti. Ancak, hükümetin kullandığı şiddetin oranı da her geçen gün artıyor.

Suriye ordusu Pazartesi günü başkent Şam'ın batısında yer alan banliyö semti Muadhmiye'yi kordon altına aldı ve gün boyunca kentten yoğun silah sesleri duyuldu.

Reform yanlısı eylemcilerin internet sitelerinde, banliyö semti üzerine dumanların yükseldiği, ayrıca elektrik ve iletişim hatlarının kesildiği yazıyor.

Suriye güvenlik güçleri, Humus, güneyde Dera ve sahil kenti Banyas'ta da hükümet karşıtı protestoları bastırmaya çalışıyor.

Pazar günü Humus kentinden gelen silahlı çatışma haberlerinde, ölenler arasında 12 yaşında bir çocuğun da olduğu bildirildi.

Direnin bilançosu

Suriye'de yedi hafta önce başlayan silahlı çatışma haberlerinde, ölenler arasında 12 yaşında bir çocuğun da olduğu bildirildi.

Suriye'de yedi hafta önce başlayan silahlı çatışma haberlerinde, ölenler arasında 12 yaşında bir çocuğun da olduğu bildirildi.

Direninçiler, daha fazla siyasi ve sosyal özgürlük talep ediyor ve Esad rejiminin sona ermesi çağrısı yapıyorlar

Suriye İçişleri Bakanlığı, göstericilere teslim olmaları ve ellerinde olan her türlü silahı da teslim etmeleri için 15 Mayıs'a kadar süre tanıdıklarını açıkladı.

AB'den Suriye'ye ambargo

Avrupa Birliği rejim karşıtı protesto gösterilerini güç kullanarak bastıran Suriye yönetimine silah ambargosu uygulayacak.

Ayrıca 13 üst düzey yetkiliye de seyahat yasağı getirilecek ve Avrupa'daki hesaplarına el konacak.

Ancak, Suriyeli yetkililerin yaklaşık bir hafta önce onay vermesine rağmen BM'ye bağlı bir insani yardım ekibinin hala kente giremediği belirtili.

Yeni dönemin ruhu Suriye'de

Ortadoğu konusunda çalışmaları bulunan gazeteci Mete Çubukçu'nun da Suriye ile ilgili bir yazısında belirttiği gibi, "Eğer kendi insanlarına, üstelik barışçıl protestoyu tercih edenlere silahla karşılık veriyorsanız geriye sayım başlamış demektir. Çünkü bu ölümlerin çarpan etkisi giderek büyüyor. Bu noktadan sonra herhangi bir reform adımı inandırıcı olmaktan çıkıyor, ayaklanma lider devriline kadar devam ediyor. Yeni dönemin muhalif ruhu işte bu".

Arife Köse

Mısır'da devrime provakasyon

Mısır'da, Selevi mezhebine bağlı Müslümanlarla Hristiyanlar arasında çıkan çatışmada şu ana kadar 12 kişi hayatını kaybetti. Çatışmaların, Müslümanların Hristiyanları İslam dinine geçen bir kadını zorla alıkoymakla suçlamaları üzerine başladığı söyleniyor. Ancak, bölgeden bağımsız bir kaynağın bildirdiğine göre, olayları Selevilerin değil bir avuç serseri başlattı.

85 milyon nüfusa sahip Mısır'da, Hristiyanların yüzde 6 ile 15 arasında olduğu tahmin ediliyor. Diktatör Mubarek'in devrilmesini sağlayan 18 günlük protesto gösterileri sırasında Hristiyanların ve Müslümanların birlikte hareket etmesi devrimin simgelerinden birisi olmuştur.

NATO Libya'dan kaçan mültecilerin ölümünü izledi

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (BMMYK), yaklaşık 600 Libya'lı göçmeni İtalya'nın Lampedusa adasına taşıyan bir geminin Trablus kıyılarından ayrıldıktan kısa bir süre sonra battığını açıkladı.

Yapılan açıklamaya göre, mülteci dolu tekne, yardım çağrısı yapmasına rağmen 16 gün boyunca Akdeniz'in sularında sürüklendi. Aralarında pek çok kadın, çocuk ve siyasi mülteciyi taşıyan tekne, geçtiğimiz ay Libya'nın başkenti Trablus'tan ayrıldıktan sonra yardım çağrısı yapmak zorunda kaldı.

Tekne, İtalyan Sahil Güvenlik ekiplerine, bir askeri helikoptere ve Fransız donanmasına ait bir NATO savaş gemisine yardım sinyalleri göndermesine rağmen, bu çağrısına sonuç alamadı ve hiçbir kurtarma girişiminde bulunulmadı.

Denizde 16 gün boyunca kendi başına sürüklenen teknedeki 72 kişiden 61'i açık ve susuzluktan öldü. Tekne Libya'nın Misrata kenti yakınlarında karaya vurunca sağ kalan 11 kişi kaçıkları ülkeye geri dönmüş oldu. Ancak tekneden sağ kurtulmayı başaran bu 11 kişiden ikisi Libya topraklarına geri döndüğünde öldü.

NATO suç işledi

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği sözcüsü Laura Boldrini, "Akdeniz'in vahşi batı haline gelmesine engel olunmak zorunda. Denizde mahsur kalan insanları kurtarmayanlar cezasız kalmamalı. İçinde çocukların da bulunduğu 60 dan fazla insanı ölüme terk edenler suç işlemişlerdir" dedi.

Devrimin kaderi Yemen halkının elinde

Yemen'de devam eden gösterilerde, diktatör Ali Abdullah Salih'in istifa etmesinin isteyen on binlerce kişiye "güvenlik" güçleri tarafından ateş açıldı.

Başkent Sana'nın güneyindeki Tais şehrinde yapılan protesto gösterisi, bu güne dek gerçekleştirilenlerin en büyüklerinden biriydi. On binlerce kişni katıldığı gösteride, protestocular şehir merkezinde kamu binalarının önünde rejim karşıtı sloganlar atmaya ve sokaklara barikatlar kurmaya başladılar. Bunun üzerine polisler ve askerler halka gerçek mermilerle ateş açtı. Üç kişinin öldüğü ve en az seksen kişinin yaralandığı bildiriliyor.

Salih karşıtı gösterilen merkezi halindeki Sana'daki Sana üniversitesi meydanında protestolarına devam eden muhalifler ise, "artık kimseden yardım istemiyoruz" sloganı atarak, devrimin kaderinin Yemen halkının elinde olduğunu vurguladı.

Yemen'de Ocak ayından beri eylem yapan göstericiler, Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih'in hemen istifa etmesini istiyor. Ancak 2013'te görev süresi bitecek olan Salih, o tarihten önce istifa etmeyi reddediyor. Salih, en son Körfez İşbirliği Konseyi'nin önerdiği barış anlaşmasını da reddetti.

■ Küba'da en büyük sektör kamu sektörü ve en büyük patron ise Castro ve arkadaşlarının elindeki devlet.
■ Küba'da yasal tek sendika var, Komünist Parti'nin ve devletin bir uzantısı olan CTC. CTC, 500 kamu çalışanının işten çıkarılmasını destekliyor. Kitlesel işten çıkarmaların "ekonomik güncellenin ve beş yıllık planın sonucu" olduğunu söyleyerek devlet sendikası emeklilik yaşının yükseltilmesini de savunuyor.
■ Fidel Castro, 50 yıl iktidarda kaldı ve ancak sağlık sorunları nedeniyle koltuğu bıraktı. Yerine geçen ise yine 1959'dan bu yana Küba devletinin en tepesinde olan kardeşi Raul Castro'ydu. Tıpkı bir hanedanlık gibi iktidar aile içinde el değiştirdi. Raul Castro, devlet başkanlığı süresinin 10 yılla sınırlandırılmasını istemisti!

Krizin faturası Küba'da da kamu çalışanlarına kesildi

2008'de, 50 yıldır iktidarda olan ağabeyi Fidel Castro'nun yerine Devlet Başkanlığı'na getirilen Raul Castro, 14 yıl aradan sonra yapılan ilk Komünist Parti kongresindeki konuşmasında, geçtiğimiz ay, parti liderliğinin yenilenmesi ve özelleştirme yapması gerektiğini belirtmişti.

Castro ayrıca, konuşmasının büyük bölümünü ekonomide devletin rolünün azaltılması ve özel girişimin teşvik edilmesine yönelik planlara ayırıyordu. Geçen sene ekim ayında yapılan yasa değişikliğinden sonra Küba'da kayıtlı serbest meslek sahiplerinin sayısının iki katına çıktığını belirten Castro, ülkenin "sosyalist" karakterinin bozulmayacağını ve mülkiyet yoğunlaşmasına izin verilmeyeceğini vurgulamıştı.

Kongre kararlarına göre, Küba'da 1959'dan bu yana ilk kez halkın konut alıp satmasına izin verildi.

Küba'da geçtiğimiz yıl alınan kararlar-

da, kamu sektörünün daraltılması için bir milyon kamu çalışanının işten çıkartılacağı duyurulmuştu.

İşten çıkarmalar Şeker Endüstrisi, Tarım, İnşaat, Kamu Sağlığı ve Turizm sektörlerinde 4 Ocak Salı gününden itibaren uygulanmaya başlanmıştı. 2011'in yarısına kadar 500 bin kişinin işten çıkarılması, 2016 yılında ise Kübalıların yarısının özel sektörde çalışması hedefleniyordu.

Küba'da Fidel Castro ve arkadaşları, 1959 yılında ABD destekli diktatör General Batista'yı devirerek iktidarı ele geçirdikten sonra, ABD tarafından karşılaştıkları ambargo sonucu kendilerini "komünist" ilan ederek ekonomik ve politik olarak SSCB'nin bir uydusu haline gelmişlerdi.

Küba ekonomisi tüm maddelerin ithalatına karşı şeker ihracatına dayanıyordu. İşçilerin ürettiği değerlerin bir kısmına ekonomiyi bütünüyle düzenleyen devlet

bürokrasisi adına el koyuluyordu. Üretim ilişkileri, dünya pazarından yalıtılmak istenen bu küçük ülkede, artı değer elde ederek sermaye biriktirmek için örgütlenmişti.

SSCB ve Doğu Bloku'nun yıkılmasıyla Küba, dünya pazarına karşı iyice dayanıksız kaldı, ekonomik bir krize sürüklendi. Halk yoksullaştı ve sefaleti yaşadı.

Küba'nın uzun yıllardır almaya başladığı kararlar, "sosyalist Küba'da kapitalizmin restorasyonu" değil, ülkenin dünya kapitalizminin bir parçası olarak yaşadığı krizi aşmaya çalışmasıyla ilgili.

Dünyanın diğer bölgelerinde olduğu gibi, devlet kapitalisti Küba'da da hükümet krizin faturasını emekçilere çıkartıyor ve yüz binlerce kamu çalışanını işten atıyor.

Ozan Tekin

www.marksist.org

devrimci, antikapitalist haber yorum portalı

**sosyalist işçi'ye
abone olun**

● Darbelere, ergenekon çetesiye karşıysan,
● Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
● Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
● Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan,

**DSiP'e katılın,
sosyalizme güç verin**

● devrimci sosyalizme güç ver
● başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

Kılıçdaroğlu'nu oynatan el

"Bir yandan Ecevit'in üzerine beton dökenler, bir yandan Ecevit'in yol arkadaşları, bir yandan Ecevit'i emekliye ayırmak isteyenler bir arada. Hani Kılış'ın bulamacı var ya onda bile bu kadar çeşit yok. Mide bunu kaldırır mı? Bunlar bir çorba icat ettiler; ama eminim ki CHP'ye gönül veren kardeşlerimin bile hoşuna gitmiyor. CHP'li seçmeni ülsür ettiler, ülsür."

Tayyip Erdoğan her seçim konuşmasında CHP'nin Mehmet Haberal ve Sinan Aygün gibi Ergenekoncuları, Süheyl Batum ve Mustafa Balbay gibi genelkurmaycıları aday göstermiş olmasını konu ediyor.

Niye ediyor? Başbakan hakkında ne düşünseniz düşünelim, halkın nabzını tuttuğundan kimsenin kuşusu olamaz herhalde. Belli ki, Ergenekoncuların, derin devletçilerin Meclis'e taşınmasından halkın büyük çoğunluğunun mutlu olmayacağını biliyor. Ve sürekli CHP'nin bu yanını vurguluyor.

Sadece Başbakan değil, "yandaş medya" da aynı şeyi vurguluyor. Bugün Yeni Şafak'ın manşeti şöyle: "Haberal CHP'nin başına geçecek".

"Haberal'ın, seçimden sonra da Kemal Kılıçdaroğlu'nun yerine genel başkanlık için öne çıkarılacağı öne sürüldü. Deniz Baykal'ı kaset operasyonu ile genel başkanlıktan indirerek, Kemal Kılıçdaroğlu'na bu koltuğu sunan çevrelerin seçim sonrası başka bir planla Kılıçdaroğlu'nun makamını Haberal'a vereceği öne sürülüyor. Güvenilir adamlarını truva atı olarak milletvekili seçilebilecek sıralara ve parti yönetimine monte eden Ergenekon cephesi seçim sonrası için Haberal'ı yedekte tutuyor."

Doğru mudur, tamamen uyduruk mudur, bilmem. Ama önemli olan, hem Başbakan'ın hem bu haberi yazan AKP taraftarlarının CHP ile Ergenekon'un ilişkisini gündemde tutarak CHP'ye oy kaybettireceklerini düşünüyor olmaları.

İlşkinin tam ne olduğunu, nasıl işlediğini, Ergenekon'un CHP'yi kukla gibi hangi mekanizmayla oynatabildiğini bilemiyoruz. Ama böyle bir ilişki olduğu açık.

Halkçı, solcu, işçiden ve yoksuldan yana olduğunu iddia eden, seçim stratejisini bunun üzerine inşa etmeye çalışan Kılıçdaroğlu'nun, Haberal, Aygün, Balbay, Cihaner gibi isimleri garantili yerlerden aday göstermesi herhalde garip bir tesadüf olamaz!

Öte yandan, Alevi kesimde, eski SHP'liler arasında ve solun bazı kesimlerinde, CHP'ye doğru hızlı bir kayış olduğu, bu kesimlerin bir CHP heyecanı yaratmaya çalıştığı ve CHP'ye oy verecekleri kesin.

Bunu anlamak gerçekten zor!

CHP ansızın sol sosyal demokrat bir parti olmuş gibi, devlette ve Genelkurmayla ilişkilerini koparmış gibi, solculuşmuş gibi davranmak, anlaşılmaz bir körlük.

Önce, sadece Sezgin Tanrıkulu gibi adaylara bakıp sözünü ettiğimiz Ergenekoncu adayları hiç görmemeyi gerektiriyor.

Sonra, Kılıçdaroğlu'nun parti başkanlığına nasıl geldiğini tamamen unutmayı gerektiriyor.

CHP içinde Baykal'ın siyasetlerine, Genelkurmay'ın borazanlığına, Ergenekon'un avukatlığına, İslam düşmanlığına karşı tabandan bir muhalefet gelişmiş olsaydı, Kılıçdaroğlu bu muhalefetin başını çekmiş ve parti kongrelerinde çoğunluk sağlaya başla gelmiş olsaydı, başa geldiğinde net bir tavır sergileyip partiyi yeniden konumlandırmış olsaydı, "Yeni CHP" inandırıcı olurdu.

Böyle olmadı. Kim olduğu hâlâ bilinmeyen bir el, basit bir saray darbesiyle Baykal'ı devirdi. Kılıçdaroğlu'nu öne sürdü. Haberal'la Aygün'ün adaylıklarını Kılıçdaroğlu'nun bu ele mahkûm olduğunu gösteriyor. "Nerede bu Ergenekon, ben de diye olayım" demesi bu ele mahkûm olduğunu gösteriyor.

CHP'nin değiştiğini düşünmek, bütün bunları özenle gözlemekten gelmekle mümkün ancak.

"Hedefimiz 2023 diyorlar. 1923 vizyonu olmayanların 2023 vizyonu olabilir mi? 1923'ü bilmeyenlerin 2023'ten haberi olmaz" demiş Kılıçdaroğlu.

Vizyonu 1923'le sınırlı olanların, günümüz Türkiye'siyle ne alakası olabilir?

Roni Margulies

İnternete özgürlük!

Çin, Küba, İran ile Türkiye'nin ortak noktası internette sansüre ve yasaklara meraklı olmaları.

Mustafa Kemal ile ilgili bir video yüzünden hakkında dava açılan Youtube video paylaşım sitesi aylarca yasaklandı.

Bloglar ve başka video paylaşım siteleri de yasaklandı. Şimdi de internette devlet eliyle köklü bir sansür girişimi var.

Bir karamame ile 138 kelimenin internette adres olarak bulunması yasaklandı. Yasaklı kelimeleri

adresinde bulunduran sitelere kapatma yazıları gönderildi.

Yasaklı kelimelerin birçoğu porno içerik başlık ya da adlandırmaları, ancak bir çok başka anlamla ya da heceleme ile çıkışıyorlar.

Yasaklı kelimeler arasında gay, gey, biseksüel de var. Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK) bu kelimeleri adresinde barındıran siteleri kapatacak!

Cinsel yönelimin adı, eşcinsellik "zararlı içerik" olarak saptanıyor! 22 Ağustos'tan itibaren Ttnet kullanıcılarına dayatılan filtre uygulaması ise aynı ahlakçı zihniyetin

ürünü.

BTK, 22 Ağustos'ta yürürlüğe girecek uygulamanın sansür olmadığını iddia etse de milyonlarca kullanıcı öfkeli.

15 Mayıs'ta birçok ilde kitlesel gösterilerle internette sansür girişimine "dur" denilecek.

İnternette bütünüyle özgür olmalı. Çocukların gerçekten zararlı içeriklerden korunmasının yolu Ttnet'in getireceği filtreler değil işletim sisteminde bulunan ya da kolayca indirilebilecek koruma programları, ebeveynler bunları kendi istekleriyle alıp kurabilir. Sansüre, ahlakçılığa, yasakçılığa hayır!

Kürt sorunu demokratik özerklikle çözülür

Kürt sorununda çözümsüzlüğün sonuçlarını "Kötü şeyler olacak" diyerek ifade eden Demokratik Toplum Kongresi Eş Başkanı Aysel Tuğluk'a herkes saldırıyor. Ama bu noktaya gelmesinin asıl sorumlularından ise hesap soran yok.

90'lardaki gibi bir çatışma ve kanlı savaş dönemine girilmesi olasılığını yaratan AKP hükümeti olası bir kanlı dönemin başlıca sorumlusu. Şeş TV'yi yayına sokmakla Kürt sorunu bitmiyor. Kürt özgürlük hareketini yok etmeye kalkarak Kürt sorunu çözülemez.

Haklı talepleri görmezden geldiler

Kürt hareketinin siyasi temsilcileri DTK ve BDP'nin dört haklı talebi - anadilde eğitim, askeri ve siyasi operasyonlara son verilmesi, tutuklu Kürt siyasetçilerin serbest bırakılması, yüzde 10 seçim barajının kaldırılması - yerine getirilmediği gibi hükümet Kürtlerin eşit haklara sahip olacağına dair anayasal bir güvence, bir söz dahi vermedi.

AKP hükümeti, BDP'yi tasfiye etmeye çalışırken, Kürtçe mahkemelerde "bilinmeyen bir dil" olarak adlandırılıp tutuklamalar devam ederken, ordunun askeri operasyonları artarak devam etti. Savaş ve çatışma ortamına girilmesinin ikinci sorumlusu operasyonları yapan orduydur.

Hükümet ve ordu gibi CHP-MHP bloğu da çözümsüzlüğe yaptığı sayısız katkıyla savaşın sorumlusudur. İrkçı-faşist ittifakı demokratik açılımın önünü kestiği gibi çözümü sayısız girişimle engelliyor.

YSK'nın BDP'li bağımsız adaylara dönük veto darbesinin ardından, son bir ayda 30 Kürt ya ordunun

operasyonları ya da polisin kitle gösterilerine ateş açması sonucu yaşamını yitirdi. 24 ilde Demokratik Çözüm cadıların basıldı, yüzlerce BDP'li tutuklandı.

Sokakta devlet terörü tirmandırırken, devlet ve hükümet temsilcileri ile Kürt lider Abdullah Öcalan arasındaki görüşmeler de tıkandı. Öcalan, AKP hükümetinin çözüme yanaşmadığını söylüyor ve 15 Haziran'da bitmesi beklenen PKK'nın tek taraflı eylemsizlik kararının sonrasında topyekûn savaş olasılığının durduğunu söylüyor. DTK ise çözümün sandıkta değil mücadelede olduğunu tespit ederek Tunus, Mısır ve Suriye'de olduğu gibi halka direniş çağrısında bulundu.

Kürt özgürlük hareketi Demokratik Özerk Kürdistan'ı talep ediyor.

1923'te kurulan cumhuriyet Kürtlere verdiği özerklik sözünü tutmamış ve Kürtler kendilerine dayatılan inkarimha politikalarına karşı tarihte 29 kez ayaklanmıştı.

29. ayaklanmanın daha fazla ölüm olmadan sonuçlanmasının yolu bir an önce Demokratik Özerkliğin tanınması.

Kürtlerin yoğun nüfusla yaşadıkları illerde kendi kendilerini yönetmesi, Kürtçe'nin Türkçe gibi resmi bir dil olarak kabulü, yani eşit koşullarda kardeşlik akan kanın durmasının tek yolu.

Sosyalistler ve işçiler, demokratik özerkliğe destek vermedir.

Kürtler üzerindeki ulusal baskının sona ermesinin tek yolu bu mazlum halkın kendisini yönetmesi ve geleceğini kendisinin tayin etmesinden geçiyor.

G8 = Küresel Yıkım Başka Bir Dünya Mümkün!

FORUM: Savaşın, işgalin, ırkçılığın, darbelerin, açlığın, yoksulluğun, iklim felaketinin, nükleer santrallerin ve sömürünün sorumlusu G8'e karşı mücadele

14 Mayıs 2011, Cumartesi, 13.00-16.00, Taksim Hill Otel, İstanbul

Konuşmacılar: Bülent Aydın, Cengiz Algan, Ebru Gökçe, Ercan Aktaş, Ferda Keskin, Göksen Şahin, Hakan Gürel, Mahir İlgaç, Mehmet Nazım Öztürk, Mücteba Kılıç, Nilüfer Uğur Dalay, Sezai Saroğlu, Ufuk Uras, Yakup Kadri Karabacak, Yaşar Soyalan, Zişan Tokağ

G8'e karşı yürüyoruz!

21 Mayıs Cumartesi, 11.00, Taksim Meydanı, 12.00 Galatasaray

Düzenleyen kurumlar: Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, Küresel Eylem Grubu, Mazlumder, Barış İçin Sanat, Barış için Vicdani Ret, 70 Milyon Adım Koalisyonu, İrkçılığa ve Milliyetçiliğe Durde, Anti Kapitalist Çıdancılar, Anti Kapitalist Öğrenciler, EDP, DSİP, Yeşiller, Demokrasi ve Özgürlük Hareketi

19 Ocak 2007

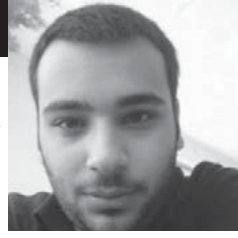
Ermeni gazeteci Hrant Dink'in katledilmesinin üzerinden 4 yıl 4 ay geçti.

Mahkeme tetikçilerle Ergenekon davası sanıkları arasındaki bağlantının bulunmasını 4 yıl 3 ay sonra isterken bir itiraz dönemin Trabzon Emniyet Müdürü Reşit Altay'dan geldi: "Yasin Hayal tarafından planlanan suikast konusunda emniyet müdürü olarak bilgilendirilmedim. Cinayetten sonra Erhan Tuncel bana haber verilmeden 14 saat şubede tutuldu. Yasin Hayal'in adını, Oğün Samast'ın babasından duydum. Bilgim olsaydı önlem alır, operasyon yapardım." Hrant'ın öldürülmesinden sorumlu devlet görevlileri korunmalı, hepsi yargılanmalı.

24 Nisan 2011

24 Nisan'da, soykırımın yıldönümünde Batman'da askerlik yaparken öldürülen Er Sevag Şahin Balıkcı'nın "arkadaş şakalaşmasıyla" değil arkadaş olmayan bir BBP'li faşist tarafından öldürüldüğü ortaya çıktı. 25 yaşındaki Sevag Şahin Balıkcı, askerde "görev başında" iken ölse de "şehit" ilan edilmedi! Çünkü o bir Ermeni'ydi. Genelkurmay kamuoyunu yanlış yönlendirerek Sevag'ın arkadaşı olarak gösterdiği katil Kıvanç Ağaoğlu'nu korudu. Sevag'ın katili, tıpkı Hrant Dink'i arkadan vuran katiller gibi faşist BBP'nin bir üyesi. Sevag Şahin Balıkcı'nın öldürülmesinin ardındaki gerçekler açığa çıkarılmalı. Katillerin partisi BBP kapatılmalı.

12 Eylül davası ilerliyor:

Kenan Evren ve darbecilerin 31 yıl sonra yargılanması ne işe yarayacak?

12 Eylül davası, dört darbenin gerçekleştiği askeri veyasetle yönetilen Türkiye'de en kanlı darbeyi gerçekleştiren ve uygulayanlara yönelik soruşturma ilerliyor.

Ankara Cumhuriyet Savcısı, Kenan Evren ve Milli Güvenlik Kurulu üyeleri, 1980-1984 arasındaki askeri diktatör döneminin birçok devlet görevlisi hakkında açılan davayı yürüten Savcı Murat Demir, 12 Eylül'ün anayasal düzeni ortadan kaldırmaya yönelik bireysel değil organize bir suç olduğu sonucunu vererek soruşturmayı bu konuda yetkili savcılığa devretti.

Bu gelişme, 31 yıl sonra başlayabilen tarihi davanın ilerlediğini ve Kenan Evren'in yakında mahkemeye ifade vermeye çağrılacağını gösteriyor.

Darbeden 30 yıl sonra halk, 12 Eylülcülere dokunulmazlığı kaldırmak için sandığa gitmiş ve seçmenlerin yüzde 58'i Kenan Evren ve arkadaşlarının yargılanmasını önünü açmıştı. 13 Eylül 2010 günü darbe karşıtları mahkemelere yaptıkları suç duyuruları ile yargılama sürecini başlatmıştı.

Eğer 'hayır' oyları çoğunlukta olsaydı, darbecilere otuz yıl boyunca dokunulmazlık zırhı veren 1982 Anayasası'nın geçici 15. maddesi yerinde duracak ve 12 Eylülcülerin yargılanması mümkün olmayacaktı. Sivil ve demokratik bir anayasanın önü ise tamamen kesilecekti.

31 yıl sonra, onca insan öldürüldükten, yüz binlercesi acı çektikten, milyonlarcasının hayatıyla oynandıktan sonra bu yargılama bir kazanım mıdır? Bir kazanım, hem de büyük bir kazanım:

1) On yıllardır 12 Eylül darbesinin mağduru olan on binlerce insanın adalet talebi, 12 Eylül'ü vicdanlarında yargılayıp mahkûm eden her görüşten insanın bulduğu halkın çoğunluğunun isteği, sosyalistlerin ve insan hakları savunucularının yüzlerce yürüyüş ve eylemle öne sürdükleri talepler yerine gelecek.

2) 12 Eylül'ün yargılanması 27 Mayıs, 12 Mart ve 28 Şubat darbelerinin, 2002'den bu yana süren darbe girişimlerinin yargılanmasını yani darbelerle gerçek bir hesaplaşmayı mümkün kılacak. Bu bir daha darbe yapılmasını sağlayacak.

3) 12 Eylül yargılanacak, darbecilerden hesap sorulacak. Asılan, işkence tezgahlarında, sokak başlarında ya da zindanlarda katledilen yüzlerce insanı katledenlerin hesap vermesi demokrasi güçlerine, 12 Eylül'ün hedefi olmuş işçi sınıfına ve sosyalistlere güç verecek.

Yüzde 72 ÖSYM'ye güvenmiyor: Sınavsız üniversite istiyoruz

ÖSYM'nin YGS rezaletine dair son açıklaması "Şifre var, kopya yok" oldu. Gazetemiz yayına hazırlanırken YGS soruşturmasını yürüten Ankara Cumhuriyet Savcılığı'nın açıklaması bekleniyordu. Mahkemeye sunduğu savunmada ÖSYM bu kez de "şifre yok" dedi. Gece vakti öğrencilere telefon açıp, puanını yanlış hesapladığı için özür dileyen ÖSYM'nin başkanı Ali Demir bir türlü istifa etmiyor.

Milyonlarca öğrencinin hayatıyla oynayan sınav sistemi, YGS'de şifre ve ardından gelen skandallarla birlikte bütün adaletsizliğiyle gözler önüne serildi.

Hükümet ÖSYM'yi kolluyor, ama halk ÖSYM'ye güvenmiyor.

Metropol şirketinin 31 ilde yaptığı anketin sonuçlarına göre:

■ Halkın %76'sı YGS 2011 sınavının adil ve dürüst bir şekilde yapılmadığını söyledi.

■ %56'lık bir kesim şifre skandalında hükümetin sorumluluğunun olduğunu düşünüyor.

■ Ankete katılanların %68'i ÖSYM Başkanı Ali Demir'in istifa etmesini istiyor.

Bu tablo, hükümetin ve cumhurbaşkanının "tatmin olduk" sözlerinin halkın çoğunluğu tarafından benimsen-

mediğini gösteriyor.

Öğrenciler, aileler ÖSYM'de ve sınav sisteminde köklü bir değişim talep ediyor.

Hükümet, bir türlü istifa etmeyen ÖSYM Başkanı Ali Demir'i görevden almalı. YGS ve tüm sınavlar incelenmeli. Sorumlular yargılanmalı.

Her öğrenci sınavsız üniversiteye gire-

bilmeli. Devlet, eğitime yatırım yapmalı, daha çok okul açmalı.

Üniversiteler, özerk ve demokratik bir yapıya kavuşmalı.

Dershanelere para kazandırma üzerine kurulu sınav sistemine son verilmeli. Eğitim dershane değil okulda yapılmalı.

TGDP sözcüsü gazeteci Necati Abay'a 18 yıl hapis: Hukuksuz yargılamalara son!

Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu (TGDP) sözcüsü Necati Abay, 18 yıl 9 ay hapis cezasına çarptırıldı. 20 yıllık gazeteciye, tutuklu gazetecilerin sesini duyurmak için birçok girişime ve çalışmaya imza atmış Necati Abay'a "örgüt üyeliğinden" verilen ceza için kanıt bulamayan mahkeme "kanaatten" yola çıkarak ceza yağdırdı!

Atılım gazetesi editörlerinden, TGDP sözcüsü Necati Abay hakkındaki ceza Yargıtay'da görüşülecek.

Basın özgürlüğü için yürüyüşler ve açıklamalar yapan hakim medya ise Necati Abay'ı ve sözcülüğünü üstlendiği 50'den fazla sosyalist ve Kürt gazeteciyi görmezlikten gelmeye devam ediyor.

TGDP sözcüsü Necati Abay'ın ve çalışanlarına ceza yağdırılan Atılım gazetesinin yanındayız. Hukuksuz yargılamalar son bulmalı. Özel yetkili mahkemeler ve anti-demokratik Terörle Mücadele Kanunları kaldırılmalı. Sosyalist ve Kürt gazetecilere özgürlük!

Ulaştırma, giyim, eğitim bir yılda ne kadar pahalalandı?

Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre Nisan ayında halk, bir önceki yılın aynı ayına göre ulaşımda %7,98, ev eşyasında %7,28, giyim ve ayakkabıda %5,74, konut fiyatlarında %4,86 ve eğitimde %4,64 artan fiyatlarla karşılaştı.

İlk sayı, 2. baskı - kitapçılarda!

ALTUST

DOĞAN TARKAN ARAP DEVRİMLERİ FERHAT
KENTEL İSLAM'IN SOLU SOLUN DİNİ JOSEPH
CHOONARA NEOLİBERALİZM ve KRİZ SINAN
ÖZBEK MARKSİZM ve DİN SELİM DERİNGİL
ERMENİ KONFERANSI'NIN HİKAYESİ YAPRAK
ZİHNİOĞLU TÜRKİYE'DE FEMİNİZMİN 30.YILI
ÖZDEN DÖNMEZ ULUSAL SORUN ELİ HALİGUA
İKLİM ADALETİ A.KÖSE-M.KILIÇ BALYOZ PLAN

altust.org

facebook.com/dergi.altust

1 Mayıs 2011 İstanbul, Şişhane. Emek-Demokrasi-Özgürlük Bloku'nunun bileşeni olan DSİP herkesi bağımsız adayları desteklemeye çağırıyor.

Blok adaylarını meclise taşıyalım!

12 Haziran seçimlerine çok az zaman kaldı. Seçim öncesi gerilim tırmanıyor. Gerilimin sorumlusu olarak Kürt hareketini gösterenler ise yanılıyor. Gerilimin sorumlusu her zamanki gibi AKP, CHP ve MHP.

Kürt hareketinin günah keçisi ilan edilmesi riskine verilecek en sağlam yanıt, Blok adaylarının tümünün 12 Haziran seçimlerinde meclise taşınması olacak.

Blok adayları neden desteklenmeli?

Blok adaylarının desteklenmesinin en önemli nedeni, seçimlerden sonra Kürt sorununda yaşanacak önemli gelişmelere, seçim öncesinde hazırlanmak gereğidir. 12 Haziran seçimlerini, sıradan bir seçim olarak görmek yanlış olur. 12 Haziran seçimlerinden hemen sonra, Kürt sorununun hangi siyasal adımların atılacağı tartışılmaya başlanacak. Hükümetin hiçbir açıklaması seçimlerden sonra barış sürecini geliştirmek doğrultusunda adım atacağına işaret etmiyor.

Aysel Tuğluk'un, "kötü şeyler olacak" açıklamasını bile Tuğluk'u medya aracılığıyla linç etmek için kullananlar, bir ay sonra nasıl bir manevra yapabilirler ki barış sürecinde olumlu bir adım atılmış olsun?

Kürt halkı ayakta. Mücadele ediyor. Yıllardır süren mücadele, "açılım" adı verilen sürecin başlamasıyla bambaşka bir

boyuta sıçradı. Açılımın ikinci günü sınır kapısından giren barış elçilerini karşıladığından beri mücadelenin dinamikleri hızlandı. Kürt halkı öfkeli, sinirli ve mücadeleden asla geri adım atmıyor. Barış elçilerinin sessiz sedasız karşılanması gerektiğini düşünenler yanılıyordu. Kürtler neden sessizleşecek yıllar süren mücadelesinin somut kazanımlarını görmek sırası geldiğinde? Hem tarihe tanıklık etmeye hem de tarihi yazmaya karar verdi Kürt halkı o gün. Milyonlarca yoksul Kürt'ün içten gelen, engellenemez ve örgütlenemez gücü, diplomatik manevralarla egemen sınıf lehine açılım yapmak isteyenlerin kurşında bıraktı "Kürt açılımını." Sessizce açılım yapacak, sorun çözülmüş gibi davranacaklardı. Kürt halkı bu tuzağa gelmedi.. O gün açılımdan geri adım atanlar, tuzağın Kürt halkını kandıramadığını gördükleri için geri adım attı. Hükümet,

sonunda "Tek dil, tek millet, tek devlet" sefaletine geri dönerken Kürt halkı o gün bugündür ayakta.

Üzerindeki bütün baskılara, örneğin son bir haftada onlarca BDP'linin tutuklanmasına ve askeri harekate rağmen geri adım atmayan Kürt halkıyla bugün dayanışmak için, 12 Haziran seçimlerinden önce kurulan Blok kapsamında sürece seçim kampanyasını, bir mücadele platformuna çevirmek zorundayız.

Batıda değişim isteyenlerin desteği

Başarılması gereken, seçim kampanyasını, batıda değişim isteyen, adalet, eşitlik, özgürlük isteyen emekçi sınıfların desteğini almak üzere bir seçim kampanyası örgütlemek olmalıdır.

Emek örgütlerinin, özgürlük isteyenlerin, asgari ücretin yoksulluk sınırının

üzerinde artırılmasını isteyenlerin, zenginlerin vergilendirilmesini isteyenlerin, savaşa hayır diyenlerin, Kürt halkının ulusal varlığının her düzeyde tanınması gerektiğini düşünenlerin, kadın özgürlüğünden yana olanların, cinsel yönelimlerin özgürlüğünü savunuların, iklim değişimini hemen durdurmak gerektiğini düşünenlerin, Akkuyu'ya nükleer yapılmamakta kararlı olanların, Kürtler Kürtçe konuşur diye haykırırların, Ergenekon davasının sonunda kadar gidilmesini ve Ergenekon'un dağıtılması gerektiğini savunuların, kısacası, batıda yaşayan emekçilerin ve aktivistlerin Kürt halkının mücadelesinin yanında yerini alması gerekiyor.

Köprüleri kurma zamanı!

Kürt halkıyla batıda barış isteyenlerin arasında politik eş güdümü sağlamak için 12 Haziran seçimleri önemli bir fırsat.

Faşist partinin her fırsatı değerlendirip sokağa inmeye başladığı, seçim meydanlarında yine idam seslerini yükselttiği, CHP'nin Ergenekon'un seçim kürsüsü olarak işlev gördüğü, AKP'nin üçüncü tek başına iktidar döneminin büyümesine kapılarak Kürt sorununun çözümünü konusunda Kürtlerin en basit taleplerini bile reddettiği koşullarda Blok adayları için sürdürülecek kampanyanın bir mücadele platformu olarak örgütlenmesi ve seçim sonrasında kalıcı bir içeriğe bürünmesi çok önemli.

Blok adaylarının desteklenmesinin en önemli nedeni, seçimlerden sonra Kürt sorununda yaşanacak önemli gelişmelere, seçim öncesinde hazırlanmak gereğidir.

OYLAR BAĞIMSIZ BLOK ADAYLARINA!

Kürt halkına özgürlük

★ Yıllardır özgürlük mücadelesi veren Kürt halkı hala yok sayılmaya çalışılıyor. Dili tanınmıyor, milletvekillerinin seçime katılması YSK darbesiyle engellenmeye çalışılıyor. Kürt illerinde öldürülen çocuk sayısı 477'ye ulaştı. Kürt bebeklerinin kafasına gaz bombaları atılıyor. Tutuklamalar devam ediyor, Kürt gençler tutuklanıyor, BDP yöneticileri tutuklanıyor. Ama mücadele devam ediyor. Kürt halkı özgür olmadan hiçbirimiz özgür olamayız. Bu mücadeleyi desteklemek isteyenlerin, bu mücadelenin kazanmasına yardımcı olmak isteyenlerin, seçimlerdeki adresi Blok adaylarıdır.

Darbeciler yargılsın

★ Her tür demokrasi ve özgürlüğün önündeki en büyük engel yıllardır yargılanmadan hesap vermeden devam eden darbe zihniyetidir. Darbeye ortam hazırlamak üzere kaos yaratmak için Kürt halkının özgürlük mücadelesini sürekli dinamitleyen, azınlıkları öldüren, Hrant Dink'in, Malatya'daki Hristiyanların, Botaş kuyularından çıkan insan kemiklerinin sorumlusu olan Ergenekon çetesinden ve darbecilerden yana olmayan, onların yargılanmasını ve hesap vermesini isteyenlerin seçimlerdeki adresi Blok adaylarıdır.

Başörtüsüne özgürlük

★ Pek çok üniversitede halen başörtülü öğrenciler kampüs kapılarından içeri alınmıyor, girişlerdeki kabinlerde değişmek ve başlarını açmak zorunda bırakılıyorlar. Ayrıca başörtülü kadınlar hala kamusal alanda çalışmıyor, milletvekili adaylıkları dahi engellenmeye çalışılıyor. Başörtüsü takma özgürlüğünü her yerde savunan adayları destekliyoruz.

Nükleer santrallere hayır

★ Çernobil'de, Fukushima'da gerçekleşen felakete rağmen Türkiye'de nükleer santral yapımı için çalışmalar sürdürülüyor. Akkuyu, Sinop ve Trakya'ya nükleer santral yapılması için hazırlıklar devam ederken, Türkiye'nin bir deprem bölgesi olduğu ve depreme yaşama alışmamız gerektiğini söyleyen sözde bilim adamları Akkuyu'da deprem tehlikesi olmadığını, zaten ülkenin enerjiye ihtiyacı olduğunu ilan ederek, nükleer enerji lobilerinin hizmetinde olduklarını ortaya koyuyorlar. Küresel iklim değişikliğine karşı acil tedbirler alınması gerektiğini savunan, nükleer enerjiye, nükleer santrallerle karşı yenilenebilir enerjiden yana tutum alan adayları destekliyoruz.

Asgari ücret arttırılsın

★ Türkiye'de, dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 869,87 lira. Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarı (yoksulluk sınırı) ise 2.833,44 lira. Asgari ücret ise 629,95 lira. Biz, açlık sınırının bile altında olan asgari ücretin artırılmasını savunan adayları destekliyoruz.

Asgari ücretlilerden vergi alınmasın

★ Türkiye'deki vergi gelirlerinin yüzde 80'ini, çalışanların maaşlarından direk kesilen vergiler oluşturuyor. Zaten açık sınırının bile altında olan asgari ücret alan çalışanlardan vergi alınmamasını savunan adayları destekliyoruz.

Dolaylı vergiler kaldırılsın

★ Türkiye'de dolaylı vergilerin oranı yüzde 70'i aştı. Yapılan bir hesaplama göre tüketim vergilerinin yoksulların gelirine oranı yüzde 23'tür. Oysa zenginler için bu oran yüzde 16'dır. Dolaysız vergide olduğu gibi dolaylı vergide de asıl yükü yoksullar çekiyor. Dolaylı vergilerin kaldırılmasını savunan adayları destekliyoruz.

Zenginler vergilendirilsin

★ Türkiye'de en fakir 12,5 milyonluk nüfus dilimi toplam milli gelirin yüzde 6,1'ini alırken, en zengin 12,5 milyon kişi ise toplam gelirin yüzde 44,4'ünü almıştır. Buna rağmen, gelir vergisinin toplamının yüzde

80'i çalışanlardan alınıyor. Bu adaletsizliğe son vermeyi, zenginlerin vergilendirilmesini savunan adayları destekliyoruz.

Parasız eğitim

★ Devlet tarafından sağlanan destekler, gelişmenin aksine, öğrencilerin giderini arttırıp, bütçeyi daraltıyor. 2002 yılından bu yana 509 bin öğrenci daha "şartlı nakit transferi" geri ödemelerinde dara düşüyor. 2011'in ilk gününden itibaren kredi ve burslarda uygulanmaya başlanacak olan yüzde 20 oranındaki zamlar bu külfet daha da artacak. Öğrenim bittikten sonra geri ödenmek zorunda olan burs ve krediler yüzde 100'ün üstünde faizle geri ödeniyor. Geri ödemelerin faizsiz hâli bile, alınan burs miktarının üç katı kadar. Eğitim hakkı bir insan hakkıdır ve bu hizmeti parasız sağlamak devletin görevidir. Kredi ve burs değil, parasız eğitim istiyoruz. Parasız eğitimi savunan adayları destekliyoruz.

ÖSYM kapatılsın

★ YGS rezaletinden sonra artık kimse ÖSYM'ye güvenmiyor. Üniversitelere yasak getirmekten, Demokles'in kılıcı gibi öğrencilerin ve öğretmenlerin tepesinde sallanmaktan başka bir işe yaramayan, antidemokratik, özgürlükleri kısıtlayıcı bir kurum olan ÖSYM'nin kapatılmasını savunan adayları destekliyoruz.

Parasız sağlık

★ Sağlığı ticarileştiren, sağlık hizmetlerini metalaştıran eşit-ücretsiz-nitelikli sağlık hizmetine erişime engel olan; katkı-katılım payları ve ilave ücretler kaldırılmalıdır. Parasız sağlık hizmetini savunan adayları destekliyoruz.

İrkçilik yasaklansın

★ İnsanların sırf Kürt, Ermeni, Çerkez, Laz oldukları için aşağılanmalarına, öldürülmelerine neden olan ve ezilenlerin mücadelesini bölen ırkçılık, günümüzün en tehlikeli ideolojilerinden bir tanesidir ve yasaklanmalıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin gelenekleriyle hesaplaşacağı, Ermenilerin karşı 1915 yılında uygulanan katliamın açığa çıkması için mücadele edeceğini, azınlıkların haklarını savunacağını açıkça dile getiren adayları destekliyoruz.

Anadilde eğitim

★ Kendi anadilinde konuşmak, eğitim almak bir insan hakkıdır. Türkiye'de ise devlet bu en doğal insan hakkını dahi görmezden geliyor. 20 milyon kişinin konuştuğu Kürtçeyi 'bilinmeyen bir dil' ilan ediyor. Sadece Kürtler değil, bu ülkede yaşayan herkesin kendi anadilini konuşma ve kendi dilinde eğitim alma hakkı vardır. Bu hakkı görmezden gelmek barışa dinamit koymak demektir. Anadilde eğitim hakkını savunan adayları destekliyoruz.

Kadınlara özgürlük

★ Kadınların özgürlüğü olmadan özgür olamayız. Kadınlar haklarını, kadınlar üzerinde uygulanan her düzeyde baskıya karşı tutum alacağını açıklayan adayları destekliyoruz.

LGBT hakları tanınsın

★ Cinsel yönelimlerin çeşitliliğini benimseyen, yönelimlerinden dolayı aşağılanan, baskı gören ve şiddete maruz kalanların haklarını savunacak adayları destekliyoruz.

Özgürlükçü bir anayasa

★ İlk defa askerî tarafından değil siviller tarafından bir anayasa yapılacak, 1980 darbesinin ürünü olan anayasa çöpe gidecek. Yeni yapılan anayasanın toplumun özgürlük taleplerini karşılaması, ırkçılık, milliyetçilik ve ayrımcılıktan arındırılmış, özgürlükçü bir anayasayı savunan adayları destekliyoruz.

Seçim barajı kaldırılsın

★ Yüzde 10'luk seçim barajının kaldırılmasını, toplumun siyasete hiçbir kısıtlama ya da engelleme olmaksızın özgürce katılmasını savunan adayları destekliyoruz.

AKP'ye, CHP'ye oy yok!

12 Haziran seçimleri öncesinde yapılan bütün anketler AKP'nin açık ara seçimden galip çıkacağını gösteriyor. Bu zafer duygusu AKP liderliğinde bir böbürlenmeye el ele gidiyor. Sadece Kürt sorununda değil bir dizi politik başlıkta AKP özgürlük isteyenlere meydan okuyor, haklarını talep edenleri aşağılıyor.

"Açılım"dan "Tek dil" teorisine

Tayyip Erdoğan, Kürt halkının anadilde eğitim talebine karşı çıkarken, geleneksel devlet yaklaşımı olan "tekçi" mantığı savundu.

Kürt hareketinin KCK tutanaklarının serbest bırakılması, seçim barajının düşürülmesi gibi taleplerini de umursamadı. Bu umursamazlık, AKP'nin "Kürt açılımı"ndan ne anladığını da gösteriyor. Hükümet, Kürt sorununu Türk egemen sınıfı adına çözmeye çalışıyor, çözümün tümüyle egemen sınıfın lehine, Kürt halkının minik bir kazanım bile elde etmesini engellerek "çözmeye" çalışıyor. Bu durum, Kürt sorununda yeniden savaşın kızışması olasılığının güçlenmesine neden oluyor. 2005 yılında "Kürt sorunu vardır" diyen Tayyip Erdoğan 2011'de "Kürt sorunu yoktur, Kürtlerin sorunu vardır" diyerek son altı yılda önemli hamleler yaptığını düşünüyor olsa gerek.

Seçim öncesinde açığa çıkan sonuç, hükümetin Kürt halkının mücadeleciliği karşısında şaşkına dönmüş olması olarak özetlenebilir. Şaşkınlık hali insana genellikle ezber tutumları tekrarlatır. Hükümetin bu şaşkınlığı da devletin klasik ezberi olan operasyon gibi savaş ve çözüm yönünde engel olan adımların atılması anlamına geliyor.

Nükleer merak!

Japonya'daki deprem sonrasında Fukushima'daki nükleer santralde yaşanan felaket tüm dünyada nükleer enerji konusunda kocaman bir soru yaratmışken, AKP hükümeti sanki böyle bir tehlike yokmuş gibi, nükleer santral yapma telaşına girdi. Nükleer santrale karşı çıkanlara yönelik karalamalar, aktivistleri aşağılayan konuşmalarla nükleer santral yapımında gaza basmanın tek bir anlamı var: Enerji politikalarında yeni-liberal ve köhnemiş yöntemleri ısrarla uygulayacaklar.

Kömürlü termik santral yapımı ısrarı, HES konusundaki vurdumduymazlık AKP'nin ekolojik dengeye düşmanca bir tutum aldığını da gösteriyor.

Ergenekon'un kürsüsü ve faşist parti

CHP ise Ergenekon kürsüsü olarak yoluna devam ediyor. Dört Ergenekon sanığı CHP'den aday oldu. Darbeci bir örgütün üyelerini milletvekili aday yapmak, CHP'nin statükoyu, devleti savunan çizgisiyle çok uyumlu.

Sadece Ergenekon'un kürsüsü olması önemli değil CHP'nin. Tüm "değişiyoruz" iddialarına rağmen Kürt halkının en temel talebi olan anadilde eğitim talebine karşı yok sayan tutumu da CHP'nin çuvallamasına neden oluyor.

Seçimlerden sonra CHP ile bir koalisyona kurması beklenen MHP ise seçim propagandasını kan dökmek, insan asmak, Türk olmayan her şeyi, her kesimi inkar etmek üzerine kurmuş durumda.

Kaset skandalıyla yara alan MHP, ülkücü faşistleri yavaş yavaş seferber etmeye başladı. Faşistler Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun çeşitli seçim ofislerine saldırıya başladı. Kürt sorununun dehşet politikalarıyla çözümlenmesini isteyen, demokratik bir anayasasının önündeki en önemli engellerden birisi olan, tarihi cinayetlerle dolu MHP'nin barajın altında kalması, demokratik muhalefet, işçi sınıfı ve sosyalistler açısından çok önemli bir başarı olacaktır.

AKP mi CHP-MHP koalisyonu mu sorusuna vereceğimiz yanıt, "Her ikisini de hayır!" olmalıdır. Yanıt, Blok adaylarını meclise gönderecek aşğıdan, mücadeleye dayalı bir kampanyayı yaygın bir biçimde örgütlemektir!

Doğan Tarkan'la röportaj:

'Batıda değişim isteyen milyonlarla, Kürt illerinde değişim isteyen militan kitleler arasında köprüler kurmak zorundayız'

Genel seçimlere bir ay kaldı. Anketler ise AKP'yi açık ara farkla önde gösteriyor. Eğer bu gerçekleşse 12 Haziran'dan sonra bizi nasıl bir tablo bekliyor?

Doğan Tarkan: Bu sefer çok gergin başladı seçim süreci. Bir yandan sert gibi görünen ama bir yandan da apolitik bir seçim süreci yaşanıyor. Gerginliğin sorumlusu üç parti: AKP, CHP ve MHP.

Faşistler kaset skandalını örtmek, tabanını konsolide etmek için yavaş yavaş sokağa çıkmaya başladı. Blok adaylarının seçim bürolarına yönelik faşist saldırılar bunun işaretleri. MHP'nin politik propagandası kan, vahşet, bölünüyorum yaygarası ve idam talebi üzerine kurulu. Yine de seçimlerde esas figür MHP değil. Barajı aşım aşamayacağı tartışılan bir parti olarak tümüyle bir imaj kaybı yaşıyor.

O yüzden gerilimi belirleyen partilerin AKP ve CHP olduğunu söylemek daha doğru olur. Bu iki parti ise bir yandan gerilimi tırmandırıyor ama öte yandan son derece apolitik bir seçim stratejisi izliyor.

AKP, Kürt sorununda tam bir keşmekeş içinde. Açık ki Kürt halkının mücadele dinamikleri karşısında şaşırıp kalmışlar. Bu şaşkınlık tek bir refleks göstermelerine neden oluyor: MHP'in oylarını da düşürmek üzere geleneksel milliyetçi propagandaya soyundular.

Seçim sonuçları belli aslında. MHP'nin baraj altında kalması ihtimali dışında AKP'nin ve CHP'nin alacağı oylar belli. Burada sorun, BDP'nin desteklediği bağımsız adayların arkasında nasıl bir kitle gücünün hareket geçeceği. Blok adaylarının alacağı her bir oy, seçim sonrasında AKP hükümetine karşı mücadelede öne çıkan seçenek olacak. Olacak çünkü MHP yıpranacak, CHP'de Kemal Kılıçdaroğlu başarısız ilan edilecek, "500 bin oy alırsız" diyenler alamamış olacak. Soldan ve sağdan seçim sonrasında yıpranma derinleşerek sürecekken, AKP tek başına iktidar ve zafer kazanmış olarak çıkacak.

İşte bu AKP'nin politikalarına karşı mücadele etme yeteneğine sahip olmak istiyorsak, Blok adayları hem Kürt illerinde hem de batıda seçimlerden zaferle, hedeflenen oranlarda oy alarak çıkmalı. Üstelik sadece oy sorunu değil Blok adayları için önemli olan, aynı zamanda, seçim kampanyası bir mücadele birliğinin örgütlenme adımı olarak da değerlendirilmeli.

Ama bunun başarılması için, Blok adaylarının Kürt illerinde ve batıda hem birbirine bağlı hem de birbirini destekleyen ama farklılık da taşıyan bir propaganda hattı örgütlenmeli. Kavranması gereken bir türlü kavranmıyor:

Batı'da değişim isteyen kitlelerle, Kürt illerinde değişim isteyen militan kitleler arasında bağlantılar, köprüler kurmak zorundayız. Bunun için yapılması gereken ise batıda "Yetmez ama evet" diyen kitlelerin Blok adayları için oy vermeye, mücadele etmeye ikna edilmesidir.

Bu nasıl olacak? Seçim kampanyasının da seçimlerden sonraki mücadelenin de seyrini belirleyecek olan bu soruya verilecek yanıt olacak.

1 Mayıs 2011 - İstanbul.
DSİP korteji

Batı'da nasıl bir kampanya yapılmalı bu durumda?

Doğan Tarkan: Kürt illerinin genelinde, Blok adayları mutlaka AKP'den daha yüksek bir oy almalı. Bu yüzden Kürt illerinde AKP ile mücadele eden Blok adaylarının doğrudan muhatap ve rakibi olan AKP'yle cebelleşmesi gerekli ve doğru. Ama Batı'da başka dinamikler de var. Kısacası, AKP'yi yenmek için, zorlamak için AKP'nin tabanını geri kazanmak gerekir. Bunun ilk adımı da 12 Eylül referandumunda "Yetmez ama evet" diyen kitleleri kazanmaktır. Batı'da statükoya karşı değişimin dinamizmini bu kitleler temsil ediyor. Referandumda AKP demokrasi şampiyonu olarak görülmediyse, demokrasi bayrağı AKP'nin elinden alındıysa, değişim isteyen büyük kalabalıkların "Yetmez ama evet" kampanyasında bir araya gelmesi çok önemli bir hamle oldu.

"Yetmez ama evet" kampanyasına saldırının hiçbir önemi yok. Hayır diyenler mağlup oldu. Statükodan yana tutum aldılar. Kenan Evren'in yargılanması için düğmeye basılmasından 12 Eylül'de işkenceyle öldürülenlerin hesabının sorulmasına kadar bir dizi gelişme, "yetmez ama evet-Kürdistan'da boykot" derken anlatmak istediklerimize örnek oldu.

"Hayır"cular bir yalana başvuruyor: referandumda AKP'nin oylandığı yaygarasını kopartıyor. Bu doğru değil. Referandumda anayasada kısmi değişiklikler oylandı ve değişimden yana olan sosyalistler "Yetmez ama evet" dedi. Referandumdan sonra hem haklılığımız kanıtlandı, yüzlerce insan Evren'den hesap sormak için 13 Eylül'de soluğu adliyelerde aldı. Açık ki geçici 15. maddenin kaldırılması herkese moral verdi. Bir yandan da AKP'ye karşı mücadelemiz devam etti. AKP sosyalist bir parti mi ki biz aşağıdan mücadeleyi yükseltmediğimizde "işçilerin, emekçilerin, kadınların, Kürtlerin, Ermenilerin, eşcinsellerin haklarını tanıyayım" desin! Büyük "Yetmez ama evet" yürüyüşünde

bizler "İşçi sınıfının özgürlüğü, Kürt halkının özgürlüğü için yetmez ama evet" sloganlarıyla yürüdük. Kimlerin BDP'nin sivil itaatsizlik çadırlarını ziyaret ettiği, çadırlarda sabahladığı, kimlerin YSK darbesine karşı ilk eylem çağrısını yaptığı, kimlerin YSK'ya karşı siyaset yapma hakkını savunmak için örgütlenen Taksim-Aksaray yürüyüşünde Kürt halkına destek olmaya çalıştığı çok açık.

Durum bu kadar netken, AKP'yi yenmek için CHP'nin değil AKP'nin tabanını geri kazanmak gerektiği çok açıkken, batıda Blok adaylarının kampanyasında, açıkça darbelerle "Dur" demek gerekir. Ergenekon davasının sonuna kadar gidilmesini savunmak gerekir. Özgürlük taleplerini savunmak, AKP'nin demokrasi anlayışındaki muhafazakâr, milliyetçi öğeleri teşhir etmek için demokrasinin tüm başlıklarının tutarlı savunuculuğunu ancak Blok adaylarının yapabileceğini kanıtlamak gerekir. Kuşkusuz bu, AKP'nin temsil ettiği yeni-liberal politikalara karşı da, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin hak kayıplarına karşı propagandayı da kapsamalı. Kürt illerinde halk, "Önce barış!" diyor. Batıda "ekmek ve barış", "emeğin hakları ve özgürlüklerin alanının genişlemesi" taleplerini aynı anda yükseltmeliyiz. Bu aynı zamanda basit matematiğin alanına girer. AKP'nin oyları düşmedin, AKP'yi yene-meyiz. Tüm ulusalcı sosyalistler bir araya gelse ve yine buna CHP oyları eklense AKP yenilmiş olmayacak. Bu yüzden 12 Eylül referandumundan sonra solun oylarının "Hayırcı" %42'den ibaret olduğu fikriyle flört etmek Blok adaylarının kampanyasına zarardan başka bir etkiye bulunmaz.

Kürt hareketinin Özerk Demokratik Kürdistan önerisine ilk ve en büyük desteği verenlerden birisin. Birçok açıklamanda 'Kürt sorununda çözüme yakınız' demiştin. Devlet bildiğini okumaya, AKP hükümeti ise çözüme yanaşmayıp, PKK'yi tasfiye etmeye odaklanmışken çözümden uzaklaştık mı?

Doğan Tarkan: Hükümet çözümden uzaklaştı. Kürt halkı ise çözümün peşinde. Kürt halkının mücadelesi, ansızın radikalleşti. Aşağıdan gelen kabarmayı görmek lazım. Açık ki bu kitlesel hareketlenmeye güvenmek zorundayız. Ama aynı zamanda çözümün kendi kendine gelmeyeceğini de görmek zorundayız.

Batı'dan, barışın sesini yükseltmek gerekiyor. Bu yüzden Kürt halkının AKP'yle, derin devletle giriştiği mücadeleye Batı'dan destek ne kadar gecikirse, çözüm o kadar gecikir. Bu destek ne kadar hızlı ve yaygın örgütlenirse, çözüm o kadar yakınlaşır. Sosyal sovenist değil de enternasyonalistsek, soğukkanlı analizler yapmaktan ve iki eşit güç birbiriyle mücadele ediyormuş gibi hakem rolü oynamaktan kurtulmak gerekiyor. Ezen ve ezilen mücadele içinde, batının ezilenleri Kürt halkına elini derhal uzatmalı. Be ikirciksiz biçimde "Demokratik özerklik" talebini destekledim. Kürt halkının taleplerini koşulsuz bir biçimde desteklemek, sadece sosyalist olmanın değil, demokrat olmanın zorunlu gereğidir.

Batıda kitlesel bir sol alternatifin yokluğu bu denli hissedilirken boşluk nasıl dolabilir? Özgürlükçü, darbelerle, militarizme, ırkçılığa karşı çıkanlar ne yapmalı?

Doğan Tarkan: İki ay önce gerçekleştirdiğimiz son konferansımızda, temel tartışma konularımızdan birisi de buydu. Bize, kitlesel bir devrimci parti gerekli. Demokrasinin gelişmesi için radikal bir mücadeleyle, yani özgürlükçü, darbelerle, ırkçılığa karşı, başörtüsü özgürlüğünden yana, Ermeni soykırımının tanınması için çabalayanların eylemiyle, işyerlerinden iş kollarına kadar mücadele eden, zaman zaman grevlere çıkan, zaman zaman sokaklarla çıkan işçi sınıfının mücadelesini birleştirecek devrimci bir örgüt lazım. Biz buna, geçmiş dönemlerde "Yeni sol" adını veriyorduk. O süreç tarumar edildi. Ama o kitleler mücadelede yan yana geliyor.

Aktivistler, Goldman Sachs'ın CEO'su Lloyd Blankfein'i organize suçlu olarak her yerde teşhir ediyor

Dev sermaye grupları hayatımızı nasıl etkiliyor?

Dünya gıda üretimi daha önce hiç olmadığı kadar çok artarken, insanlar hâlâ açlık çekiyor. Gıda fiyatları da yükselmeye devam ediyor. Sadece geçen yıl dünya genelinde gıda fiyatları yüzde 36 artarken bu yıl dünya tarihinin en büyük tahıl hasatı bekleniyor. Gıda fiyatlarındaki yükseliş için yapılan suçlamaların en başında Amerikalıların aşırı tüketimi, yükselen petrol fiyatları yada genetiği değiştirilmiş ürünler geliyor. Oysa yükselen fiyatların en temel nedenlerinden birisi de küresel finans şirketlerinin kâr hırsı ve yarattıkları gıda borsası.

Son zamanlarda gıda ürünlerindeki fiyat yükselişinin arkasında Wallstreet'in dünya devleri olduğu haberleri ortalığa yayılmaya başladı. Geçmiş büyük skandallarla dolu olan Goldman Sachs yatırım bankasının 1991'de geliştirdiği strateji, bu dev sermaye grubuna yeni bir spekülasyon alanı açtı. Aralarında altın, gümüş gibi değerli madenlerin bulunduğu fakat yanı sıra kahve, kakao, mısır, soya, buğday gibi temel gıda ürünlerinin de yer aldığı 24 ürünlik yeni bir endeks oluşturdu: Goldman Sachs Ürün Endeksi (GSCI). Şirket böylelikle gıda fiyatları üzerinde küresel çapta spekülasyon yapabilme gücüne ulaştı. Fakat bu spekülasyon her zaman bildiğimiz gibi ucuza alıp pahalıya satma gibi piyasa içi spekülasyonlardan değil. 1999'da yeni-liberal politikalar

sonucu piyasaları sınırlayan bazı yasaların kaldırılması sonucu sermaye grupları vadeli işlem piyasalarında hububat ürünlerinde istedikleri gibi hareket edebilme fırsatına sahip oldu.

GSCI, piyasa içerisinde alım-satım yaparak yapılan spekülasyona yeni bir boyut getirdi: Uzun süreli alım. Yani içerisinde temel gıda ürünlerinin de yer aldığı bu endeks, yatırım şeklini ürüne yapılan yatırım yerine hisse senetlerine yapılan yatırımlara dönüştürdü. Böylece gıda ürünleri de artık herhangi bir varlık sınıfı gibi yatırımcıların paralarını yatırım uzun yıllar beklediği bir borsa aracı haline

Tarımsal üretim sürekli olarak artmasına rağmen düşen ücretler ve artan işsizlik bu ürünlere ulaşmayı gittikçe zorlaştırıyor. Bunların yanı sıra büyük finans şirketlerinin kâr hırsları işsizler ve çalışanlar için hayati önemi olan gıda fiyatlarının artmasına neden oluyor.

geldi. Vadeli işlem piyasasında yatırımcı, ürünün bugünkü değeri üzerinden değil ileride ne kadar değerlenebileceği üzerinden bir spekülasyon yapıyor. Goldman'ın açtığı bu kârlı yolu, Barclays, Deutsche Bank, Pimco, JP Morgan Chase, AIG, Bear Stearns ve Lehman Brothers gibi diğer finans şirketleri de izledi. Sonuçta diğer borsalarda olduğu gibi bir gıda balonu oluştu.

Gıda ürünlerinin fiyatı ne kadar çok yükselirse sektöre o kadar fazla para giriyor.

Gerçekten de 2003-2008 arasında endeks hacmi yüzde bin dokuz yüz yükseldi. Yatırım bankalarının gıda piyasasına girerek yaptığı müdahaleler fiyatları yukarı çekiyor ve sonuçta hayali gıda fiyatları gerçek gıda fiyatlarının üzerinde üstünlük kuruyor.

Tarımsal üretim sürekli olarak artmasına rağmen düşen ücretler ve artan işsizlik bu ürünlere ulaşmayı gittikçe zorlaştırıyor. Bunların yanı sıra büyük finans şirketlerinin kâr hırsları işsizler ve çalışanlar için hayati önemi olan gıda fiyatlarının artmasına neden oluyor. Dünyada yaşayan her insanın yaşamak için tüketmek zorunda olduğu en temel gıda ürünleri üzerindeki bu hakimiyet kapitalistlere büyük kârlar getirirken dünyanın dört bir yanında yoksullar için hayat daha da zorlaşıyor.

Özdeş Özbay

Goldman Sachs'ın diğer skandalları

Obama yönetimiyle ilişkiler

2008'de şirketin üst düzey yöneticilerinin ABD hükümetinde yüksek pozisyonlara getirilmelerinden dolayı medyada eleştiriler yükseldi. Obama yönetim dönemi boyunca lobicilerin etkisini sınırlandıracağını söylemesine rağmen 2011 Şubat'ında Washington Examiner Obama'nın 2008'de en fazla parayı Goldman Sachs'tan aldığını ortaya çıkarmıştı.

2008 Finans Krizi

Bugün hala ekonomistlerin, gazetelerin ve krizi araştıran çeşitli komisyonların üzerinde durdukları önemli konulardan birisi Goldman Sachs'ın finans krizinin başlamasının hemen ardından yapılan ve piyasaya müdahale kararının alındığı ayrıca hangi bankalara yardım yapılacağına kararlaştırıldığı toplantılara katılması oldu. Özellikle batan AIG'ye yapılan 85 trilyon dolarlık yardım paketi ve AIG hisseleri ile Goldman Sachs arasındaki ilişkiler hâlâ tartışılmaya devam ediyor. Ayrıca Ocak 2008'de Goldman Sachs'ın eski yöneticisi ve hissedarı Freidman'ın New York Federal Rezerv Bankası'nın başına getirilmesi, Eylül 2008'de (krizin patlamasından hemen önce) ise şirketin yasal statüsünün hisse senetleri şirketinden banka holding'e çevirilmesi bankanın Sermaye Piyasası Kurulu (SEC) yerine Federal düzenleme kurulunun (FED) kontrolüne, yani eski yöneticisinin kontrolüne, geçmesini sağladı. Bu sayede banka krizde rakiplerine karşı üstünlük sağlayarak ayakta kalmayı başardı ve rakiplerinin bir kısmından da kurtulmuş oldu.

Levin-Coburn Raporu

14 Nisan 2011 tarihinde ABD Senatosu'nun Alt komitesinin yayınladığı 635 sayfalık "Wall Street ve Finans Krizi: Finans Çöküşünün Anatomisi" başlıklı raporu krizin bazı nedenlerini anlatıyor. Rapora göre Goldman Sachs yatırımcıları yanlış yönlendirmiş ve mortgage piyasasının çökmesinden kar elde ettiğini iddia ediyor. Raporun incelenmesi Adalet Departmanı'nda devam ediyor.

Şirketler batırdı, fatura işçi sınıfına çıkartıldı

Goldman Sachs'ın 1998-2009 yılları arasında Yunanistan'a gerçek bütçe açıklarını gizlemeleri için yardım ettiği ve hatta 2009'da yeni bir endeks oluşturarak Yunanistan'ın yükseltilmiş bütçe açığını gizlediği ortaya çıktı. Faiz oranlarının aşırı yükselişi Yunanistan'ı 2010 Mart'ında batmanın eşiğine getirmişti. Yunanistan hükümeti çözümü emekçilere saldırmakta aramış, fakat militan bir işçi sınıfı direnişi ile

karşılaşmıştı. Yunanistan'a AB tarafından yardım yapıp yapılmayacağı AB ülkeleri arasında görüş ayrılıklarına yol açmış ve krizin İspanya ve Portekiz'e yayılma riski ortaya çıkmıştı.

New York Times, Goldman Sachs'ın yaptığı maskeleye yardımı ile ilgili olarak şunları yazdı: "2001 yılında Yunanistan Euro Bölgesi'ne kabul edilince, Goldman Sachs'ın yardımıyla ülkeye döviz ticareti

gibi gösterilen milyarlarca dolarlık kredi sağlandı. Böylece Yunanistan gücünün yettiğinden fazlasını harcamayı sürdürerek Avrupa'nın bütçe açığı kurallarına yakalanmadı. ... ABD'de yaşanan mortgage krizinde olduğu gibi, Goldman Sachs ve JPMorgan Chase gibi kurumların ürettiği finansal araçlar, Yunanistan ve İtalya gibi ülkelerde siyasetçilere borçlarını maskeleye imkânı sundu."

NATO saldırısı
Kaddafi diktasını
henüz
çöktürmezken
bombaların
NATO
bombalarının
öldürdüğü
14 isyancının
mezarı.

Libya: Batı'nın iki yüzlü korumacılığının tipik bir örneği

TARİK ALİ

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin de desteği ile Libya'ya düzenlenen ABD-NATO müdahalesi, bir diktatöre karşı gelişen harekete destek vermek ve bu sayede Batının da kontrolünü koruyarak Arap ayaklanmalarını sona erdirmek; hareketin ivmesinin ve kendiliğindenliğinin önüne geçmek, statükoyu yeniden inşa etmek amacıyla organize edilmiş bir yanıtın parçası.

Tripoli'nin bombalanmasının ve Bingazi dışındaki güçlerin gafil avlanmasının sonuçlarının sivilleri korumak amacıyla planlanmış olduğunu düşünmek saçma olur. Bu özel argüman Avrupa ve Amerika vatandaşlarının ve Arap dünyasının bir kısmının desteğini kazanmak için tasarlanmıştır. "Bize bakın", diyor Obama, Clinton ve BM yetkilileri, "Biz iyi bir şey yapıyoruz. Halkların yanındayız". Bu katıksız sinizm akıllara durgunluk verici. Bizden Irak'ta Afganistan'da Pakistan'da elleri kana bulanmış liderlerin Libya'daki insanları savunmakta olduklarına inanmamız bekleniyor. Yozlaşmış İngiliz ve Fransız medyası her şeyi yutma yeteneğine sahip, ancak saygın liberalerin hâlâ bu saçmalıklara aldandığını bombalamak için bahanesi haline geliyor. Bu sırada, Obama'nın Arap dünyasındaki müttelikleri de demokrasiye teşvik etme konusunda sıkı çalışmakta oluyor.

Suudiler, nüfusun zulüm gördüğü,

geniş çaplı tutuklamaların cereyan ettiği Bahreyn'e girdiğinde El Cezire'de bundan daha fazlası yayınlanmadı. Neden acaba? Kanal sınırlanmış ve finansmanlarının siyaseti ile uyumlu hale getirilmiş gibi gözüküyor.

Tüm bunlar ABD'nin faal desteği ile gerçekleşiyor. Yemen despotları, büyük bir çoğunluğu kendilerinden nefret etmekte olan halkına her gün ölüm saçmaya devam ediyor. Silah ambargosu şöyle dursun, "uçuşa yasak bölge" bile empoze edilebiliyor. Libya şimdi de ABD'nin ve Batı'daki yardakçılarının soyunduğu iki yüzlü bir kahramanlığın etkisi altında.

Bunun yanı sıra Fransızlara da güvenebilirler. Sarkozy ne yapacağı konusunda çaresiz. Tunus'taki arkadaş Bin Ali'yi kurtaramayacak duruma gelince Kaddafi'den kurtulması konusunda yardımcı olmaya karar verdi. Her zaman minnet altında kalan ve son 20 yıldır zaten Libya rejimini desteklemekte olan İngilizler ise, böyle bir durumda ganimetten pay kaçırmamak adına doğru tarafta olduğundan emin olmak istiyor.

Amerikan siyasi-askeri elitinin de yer aldığı bu operasyonun içindeki tüm bu bölünmeler gösteriyor ki, operasyonlar açık bir hedef içermiyor. Obama ve Avrupalı yetkililer rejim değişikliği hakkında konuşuyor. Generaller direnir ve resmin parçası olmadıklarını söylüyorlar. ABD Dışişleri Bakanlığı, İngilizce konuşan Libyalı işbirlikçilerden oluşan yeni bir hükümet hazırlamakla meşgul. Kaddafi'nin dağılmaya başlamış ve zayıf düşmüş ordusunun, güçlü muhalefet karşısında ne kadar süre dayanabileceğini asla bilemeyeceğiz. Kaddafi'nin, silahlı kuvvetlerinin

desteğini kaybetmesi kesinlikle kendi halklarını vurmaları emrinden kaynaklanıyordu. Şimdi ise Kaddafi, emperyalizmin onu devirme ve petrolü ele geçirme arzusunun bahsediyor ve onu küçümseyenler bile bunun doğru olduğunun farkında. Yeni bir Karzai doğuyor.

Washington'da Batı'nın yaratacağı manda devletlerin sınırları belirleniyor. Umutsuzluk içinde NATO'nun bombardıman uçaklarını destekleyen Libyalılar bile -Irak'ta olduğu gibi- bu kararlarından pişman olabilir.

Bu durumda üçüncü bir aşama tetikleyici olabilir: Suudi Arabistan'a sıçrayarak büyüyen bir milliyetçi öfke. Ve bu noktada Washington'un Suudi Kraliyet ailesini iktidarda tutabilmek için yapabileceği her şeyi deneyeceğine şüphe yok. Suudi Arabistan kaybedilirse, Körfez ülkeleri de kaybedilecek. Libya'daki saldırı, büyük ölçüde Kaddafi'nin her alanda göstermiş olduğu ahmaklığın da yardımıyla, kendilerini insan hakları savunucuları olarak gösterenler tarafından sokaklarda doğan inisiyatifin geri alınması amacıyla tasarlandı.

Bahreynliler, Mısırlılar, Tunuslular, Suudi Arabistanlılar, Yemenliler buna ikna olmayacak, hatta Avrupa ve Amerika'da bile desteklemekten çok bu son maceraya karşı çıkılacaktır. Mücadele bitmiş değil.

Obama, merhametsiz Kaddafi ile görüşmeler yapıyor, ancak Batı'nın merhameti, hiç bir zaman yeryüzüne, gökten düşen bir yağmur damlası gibi nazikçe inmez. Yalnızca dağıttığı gücü kutsar, güçlünün en güçlüsünü.

Çeviren: Özgü Pehlivan

SERGI

Veysi Altay'ın devletten hesap soran fotoğrafları

Aktivist sanatçı Veysi Altay'ın kayıp yakınlarının ve Cumartesi Anneleri'nin mücadelesini konu alan fotoğrafları 17 Mayıs'ta İstanbul Tophane'deki Tütün Deposu'nda sergileniyor. "Em en wenda" (Kaybolan Biz) adlı sergiye imza atan Altay, Diyarbakır, Batman, Cizre ve İstanbul'da çektiği fotoğrafların hikâyesini şöyle anlattı:

"İlk olarak 27 Mayıs 1995 tarihinde Galatasaray Lisesi önünde az sayıda kayıp yakını ve insan hakları savunucusunun başlattığı bu sessiz çılgın, Diyarbakır, Batman, Urfa ve Cizre'deki kayıp yakınlarının katılımıyla 16 yıldır devam etmekte.

Gözetiminde işkenceli sorgulardan geçirilen insanlar, katledilip helikopterlerden ormanlara atıldı, asit kuyularında yok edildi, kalorifer kazanlarında yakıldı. Kimisi de "bilinmeyen" yerlere, Mutki, Newala Qesaba gibi toplu mezarlarda üzerlerine bir avuç toprak atılarak "gömüldü".

Kayıp yakınları, çocukları, eşleri, annesinin akıbetini öğrenmek ve işkencecilerin, katillerin yargılanması için mücadele ettiler. Kimisinin sevdiği, kimisinin aşık olduğu insan elinden alındı. Kimisi ise öldüğünde kimsesizler mezarına gömülmek istedi, belki sevdiği ya da yakını ile orda karşılaşır diye.

Kimisi gidip başında ağlayacağı bir mezar taşı olsun istedi. Hep kapılarını açık bıraktılar, kaybedilen yakınları geldiğinde kapıda kalmalarını diye. Ama maalesef hiçbir istekleri şimdiye kadar karşılık bulmadı. Çünkü devlet öldürdüğü insanların kemikleriyle yüzleşmekten, işlediği insanlık dışı uygulamaların hesabını vermekten korktu ve korkuyor. Oysaki geçmişin hesabı sorulmadan ve verilmeden özgür ve adil bir geleceğin kurulması hiçbir koşulda mümkün değildir.

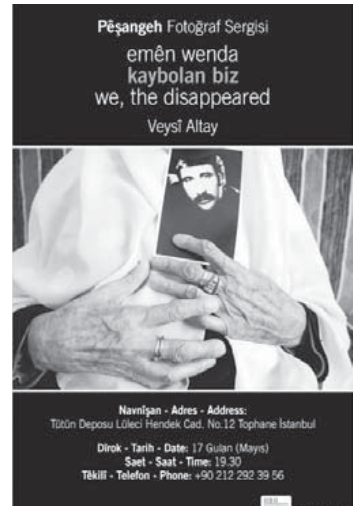
Geçmişin hesabını sormak, Cumartesi Anneleri'nin sesine az da olsa ses vermek amacıyla, Diyarbakır, Batman, Cizre ve İstanbul'da çektiğim fotoğraflardan oluşan sergime ve albüm tanıtımına katılmanız çalışmaya güç verecektir. Saygılarımla, Veysi Altay"

Tarih: 17 Mayıs,

Saat: 19.30,

Yer: Tütün Deposu

Adres: Lüleci Hendek Cad. No.12
Tophane İstanbul

Navnîşan - Adres - Address:
Tütün Deposu Lüleci Hendek Cad. No.12 Tophane İstanbul

Direk - Tarih - Date: 17 Gulan (Mayıs)

Saat - Saat - Time: 19.30

Têlîfî - Telefon - Phone: +90 212 292 39 56

Devrimci parti direnişin kürsüsüdür

Neden devrimci bir partiye ihtiyacımız olduğunu, Arap halklarının devrimci hareketi bir kez daha gösterdi. Devrimci bir partiye, bir devrimi başlatmak için değil, bir devrimi sonuna kadar götürmek, devrimin sürekliliğini sağlaması mücadelesinde işçi sınıfına yardımcı olmak için ihtiyaç var.

Tahrir Meydanı'nda birleşen milyonlarca insan Mübarek'i direnerek devirdi. Mübarek devrildi ama özellikle ekonominin örgütlenmesi, yerli yerinde, eskisi gibi duruyor. Karşı devrim daha fazla bekleyemedi ve Mübarek'e karşı birleşik mücadele veren emekçileri bölmeye çalışıyor. Bu, yeni, Mısır'a özgü bir durum değil. Tüm devrimlerde görülen, devrimin sürekli kılınmaması durumunda egemenlerin başvurduğu, devrimci kitleleri bölmek, işçi hareketinin gücünü zayıflatmak için kullandığı en bildik yöntem.

Lenin'in vurguladığı gibi, devrimler, milyonlarca ama milyonlarca insanın hayallerinin, isteklerinin, öfkelerinin patlamasıdır. Bu yüzden planlanamaz, parti kararıyla örgütlenemez. Devrimi yapan kitlelerin içindeki tek tek bireylerin bile çoğu kez farkına varamadığı siyasal bir sıçrayış anıdır. Toplumsal dokudaki nitel değişim anı hiçbir merkezin kontrolü altında gerçekleşemez.

Yine de bir devrimci partinin varlığı, kitlesel bir devrimin kazanması için en belirleyici etkidir.

Parti ve demokrasi

Bugün marksizmin otoriter eğilimleri içerdiğini söyleyenler, devrimci parti anlayışının bu otoriter eğilimleri Marks'tan alıp geliştiren Lenin'in icadı olduğunu sananlar ve gerçekten öncü parti anlayışını stalinist parti merkez komitelerinin otoritesinin bir kanıtı olarak örgütlemeye çalışarak bu eleştirilere haklılık kazandırılan aynı noktada buluşuyor: Marksizmle stalinizmi boca ediyorlar.

Oysa, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin kalbidir. Tony Cliff bu vurguyu, vezir bir söz söylemek için değil, aşağıdan sosyalizm geleceğinin en önemli yapı taşını ifade etmek için yapmıştır. Çünkü toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfının mücadeleden öğrenmesi de, kendisinin egemen sınıf olarak örgütlemesi de demokrasiye bağlıdır. Azınlık sınıfların yönetmek için demokrasiye ihtiyacı yok. Ama işçi sınıfı kapitalist sistemi devirme gücünü, sadece ve sadece demokratik özyönetim örgütlenmesini kurarak toparlayabilir.

Demokrasiye işçilerin ihtiyacı var

Siyasal demokrasi, egemen sınıfların halka sunduğu bir hediye değildir. Ezilen sınıfların egemenlerden dışıyla, tırnağıyla, kitlesel mücadelelerle kopartıp aldığı

Tahrir'deki direnişin ardından Mısır işçi sınıfı devrimi süreklileştirmek için mücadele ediyor.

özgürlükler alanının adıdır. Karl Marks'ın bir işçi mücadelesinin ulusal çapta taleplere sahip olmasından da 1871 Paris Komünü isyanı sırasında işçilerin kurduğu demokratik mekanizmalardan da heyecan duymasının nedeni budur. İşçi sınıfının her mücadelesi, tek tek işçilere demokrasiinin önemini bir kez daha öğretir. Bu yüzden milyonlarca işçi öldürerek bir karşı devrim gerçekleştiren stalinist devlet yapısını Marks'a ve Lenin'e bağlamak demokrasiye de, devrime de ihtiyacımız olmadığını söylemekle eş anlamlıdır.

Oysa demokrasiye de devrime de ekme ve su kadar ihtiyaç duyuyoruz. Arap halkları bunu bir kez daha kanıtladı. Suriye'de her gün ölümün üzerine yürüyen kitleler bunu her gün kanıtıyor. Demokrasi, burjuvazi açısından maliyet düşüren bir süs iken, işçi sınıfı açısından kapitalizmden kopartıp aldığı haklar toplamıdır.

Öğrenmek için demokrasi

Bu yüzden, devrimci bir partiye "öğretenler" partisi olarak kavrayanlar, öncü işçilerin politik birliği olarak devrimci partinin işçi sınıfından öğrenenler partisi olmak zorunda olduğunu bir türlü kavrayamıyorlar. Öncü işçilerin hem işçi sınıfının geri kalan mücadelesinin deneylerini hem de toplumdaki genel ezen ezilen çatışmalarının siyasal anlamını her gün yeniden öğrenmesi gerekir. Bunun için bir parti çatısı altında birleşen işçilerin demokratik mekanizmalardan başka hiçbir silahı yoktur. Devrimci bir parti ya demokrasiyi tüm ilişkilerinin temel harcı olarak görür ya da o parti demokratik değildir. Lenin'in, demokrasiinin "d"sinden bahsedenlerin idam edildiği, sürgüne yol-

landığı koşullarda örgütlenmesi için mücadele ettiği 1903 Rusya'sının öncü partisinin bazı özelliklerinden yola çıkarak, öncü parti anlayışını 1903 model köhne ve antika partiler teorisinin bir ürünü olarak suçlayanların, o koşullarda bile devrimcilerin demokratik tartışmalara ve siyasal demokrasiinin gelişmesine ne kadar büyük bir özen gösterdiğini kavramamaları kasıtlı bir tartışma yaptıklarını gösteriyor.

Devrimci parti, işçi sınıfının politik birliğini sağlamanın aracıdır. Devrimci parti, önyargıların ve geri fikirlerin işçi sınıfı üzerindeki fikirlerini kurmanın; daha önde duran işçilerin daha geride duran işçilerden yedici basıncı püskürtüp geri işçiler üzerinde öncülerin politik hegemonya kurmasının aracıdır. Devrimci parti, cinsiyetçilikten politik tercihlere kadar işçi sınıfının bütününe etkileyen egemen fikirler karşı işçilerin politik tartışmasının ve eyleminin aracıdır. Devrimci parti, devrim anlarında bile egemenliği sürdüren sağ fikirlerin işçi sınıfının bütününe etkilemesini engellemek ve devrimin sürekliliğini sağlamak için işçilerin her günkü mücadelesinin içinde kurulması gereken deneyler toplamıdır.

Devrimci parti bu işlevini sadece demokrasiyi işçi sınıfı mücadelesinin kalbi olarak kavramaya devam ettiği sürece yerine getirebilir. 1917 Rus devrimi sırasında kadın ve erkek işçiler ırklarının Yahudi mahallerini katliam için basacağı haberini aldığında o mahallelerde barikatlar kurmuştu. Bu deneyimi bilen Mısır işçileri de Hristiyan-Müslüman çatışmasına izin vermemek için elinden geleni yapacaktır. Devrimci partiye bu yüzden ihtiyacımız var.

Şenol Karakaş

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. -Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün haklarını kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecilik kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki gelişme ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinden inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

ŞİRKETLERİ
DEĞİL
GEZEĞENİ
KURTAR

Kütahya'da çevre felaketinin sorumlusu özelleştirilmedi

Kütahya şehir merkezine 34 kilometre uzaklıktaki Eti Gümüş AŞ. adlı şirketin çalıştığı madende siyanürlü atık suyun biriktirdiği barajın üç şetinden biri 8 Mayıs günü çöktü. Ortadaki kesin

çöküşü nedeniyle zehirli su iki sete dağıldı, ancak bu setlerden biri daha zarar gördü. Gazetemiz yayına hazırladığı sırada 25 milyon metreküp zehirli suyu tek bir set tutuyor. Baraj her an yıkılabilir ve bu çok büyük bir çevre felaketi meydana gelebilir.

1983 yılında Kanadalı bir şirkete yaptırılan 110 hektarlık alanı kaplayan gümüş madeni tesisleri 2006 yılında özelleştirildi. Madeni satın alan Eti Gümüş AŞ. gerekli önlemleri almadan durmadan üretimi artırdı. Çünkü küresel çapta gümüş fiyatları artıyordu.

Altın ve gümüş madencilğinde siyanür kullanılıyor. Ayrıca arsenik ve birçok başka kimyasal da kullanılıyor. Baraj setinin çökmesinin ardından fabrika önüne gelen ve işçilerin girişini engelleyen köylüler "Baraj patlarsa bu

bölgede hiçbir bitki ve hayvan kalmaz" diyerek tepki gösterdi. Buna rağmen şirket üretime devam ediyor.

Ayaklanan köylüler tesisdeki sızıntının 3 yıldır sürdüğü, geçen ay baraj setlerinde bir çökme yaşandığını yani felaketin göz göre göre geldiğini söylüyor.

Hükümet, siyanür kullanan tehlikeli tesisleri denetim altında tutmuyor. Baraj çökerse meydana gelebilecek felaketin Macaristan'daki Kızıl Çamur felaketini geride bırakacak ölçüde vahim sonuçlar doğabilir.

2010 Ekim'in de Macaristan'da alüminyum üreten bir fabrikanın atık havuzundan sızan zehirli çamur, akarsular aracılığıyla Tuna nehrine taşınmış ve son 30 yılın en büyük çevre felaketlerinden biri yaşanmıştı.

%64

Bugün 'Nükleer Santrale Evet mi? Hayır mı' referandumu yapılırsa ne çıkar?

Cevap şöyle: Yüzde 64 oranında 'nükleere hayır'.

Halkın yüzde 84'ü nükleer değil temiz, yenilenebilir enerji istiyor!

(Fukuşima felaketinin ardından A&G Araştırma şirketinin yaptığı kamuoyu araştırmasından)

Nükleere, iklim değişikliğine, doğanın tahribine karşı mücadele bu adresten izlenir: www.kureseyleyem.org

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Sakız Sokak, No: 18/7
Kadıköy / İstanbul ■ Baskı: Can Matbaacılık: Davutpaşa
Caddesi, İpek İş Merkezi, Kat: 3, No: 7 Topkapı İstanbul
■ 0212 613 10 77 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

MARKSİZM

BAŞKA BİR TÜRKİYE, BAŞKA BİR ORTADOĞU, BAŞKA BİR DÜNYA

18-19-20-21 MAYIS 2011
TAKSİM HILL OTEL İSTANBUL

4 gün için kayıt ücreti 10 lira - öğrenci 5 lira

www.marksizmgunleri.org

DEVİRİM ÖZGÜRLEŞTİRİR

Paris Komünü'nün 140. yıldönümünde yeniden devrimci bir dalgaın içindeyiz. Paris işçilerinin kendilerini egemen sınıf olarak örgütledikleri ilk iktidar deneyimi, kapitalizme karşı mücadele etmek isteyenlere ilham veren Arap devrimlerine ışık tutuyor.

Paris Komünü bir işçi iktidarının devrimci bir ayaklanmanın ürünü olarak nasıl örgütleneceğine dair ilk yanıtı. Tunus ve Mısır devrimleri de devrimden umudunu kesenlere, diktatörlere, yenilmez sanılan zorbalara karşı "sıradan insanların kendi eyleminin" gücünü gösterdi.

Tahrir Meydanı'nda milyonlarca insan direne direne Mübarek diktatörlüğünü devirdi. Diktatörü deviren milyonlar, bir şehir meydanında aşağıdan demokrasinin devrimci yaratıcılığının sayısız örneğini sergiledi. Sağlık, beslenme, güvenlik, direniş tam bir festival atmosferinde kitlelerin kolektif dayanışmasıyla örgütlendi. Mübarek, bu örgütlenmeye direnemedi. Yıkıldı.

Arap devrimleri, hızla bir karşı devrimci dalga yarattı. Hem emperyalist ülkeler hem de Arap ülkelerindeki, Libya'daki Kaddafi diktatörlüğü örneğinde gördüğümüz gibi silahları konuşurmaya başladılar.

Suriye rejimi en fazla kan döken diktatörler olarak öne çıktı. Libya'ya emperyalist müdahale gerçekleşti. Yine de Arap halklarının mücadelesi durulmuyor.

Direniş devam ediyor. Yoksul kitleler özgürlük için kurşunların üzerine yürüyor.

Kapitalizme karşı direniş

Tüm dünya Arap halklarının isyanından heyecanlanırken, küresel kapitalizmin krizine karşı hemen her gün dünyanın bir yerinde eylemler, sokak gösterileri, grevler, genel grevler örgütleniyor.

Küresel kapitalizmin krizine karşı işçi hareketiyle Arap halklarının devrimci isyanını birleştirmek çok önemli.

İşte Marksizm 2011 toplantıları bu gelişmeleri tartışacağız, küresel mücadelenin nedenlerini, ihtiyaçlarını, emperyalizmin karakterini, kapitalizmin nasıl işlediğini, Arap halklarının eyleminin neden devrimci olduğunu ele alacağız bir platform işlevini görecek.

Sadece dünya deneylerini tartışmayacağız Marksizm 2011'de.

Türkiye'deki politik gerilimleri ve sınıf mücadelesinin dinamiklerini de masaya yatıracacağız. Yüksek Seçim Kurulu'nun BDP'nin desteklediği bağımsız adayları veto etmesiyle özellikle Kürt halkının sivil itaatsizlik eylemleri radikalleşti, kitleleşti ve YSK darbesini püskürttü.

Kürt hareketi 15 Haziran'a kadar ateşkes sürecini uzattı. Seçimlerin hemen ardın-

Tunus'ta devrim yapan halkın diktatörlere ve onları kollayan emperyalizme yanıtı: "Oyun bitti"

dan Kürt sorununun nasıl bir aşamaya sıçrayacağı en önemli politik gelişme olacak.

Seçimler ise apayrı bir gerilim odağı olmaya başladı. AKP, CHP ve MHP'nin barajın üstüne çıkması olası görülürken, yeni liberal, milliyetçi politikaları savunan hükümet partisiyle ırkçı, milliyetçi, statükocu partiler arasındaki seçim tartışmasına BDP'nin kuruluşuna ön ayak olduğu ve 16 örgüt tarafından desteklenen

seçim bloku daha da büyük bir öneme sahip.

Siyasal yarılma

Bir yandan da tüm toplumdaki yarılma sürüyor. Ergenekon davası devam ederken, 12 Eylül referandumunda "yetmez ama evet" diyenleri haklı çıkartan bir dizi gelişme yaşanırken, sağdan ve soldan ulusalcılar, davayı önemsizleştirmeye, sulandırmaya çalışıyor.

Ergenekon davası önemini koruyor. Ergenekon'u dağıtacak olan, neden sadece ve sadece darbe karşıtlarının mücadelesidir?

Balyoz davası neden önemlidir? Hrant Dink davasının gelişim seyri nasıl olacak? Neden Ergenekon davasına bağlanmalıdır?

Bu sorulara hep birlikte yanıt vermek için Marksizm 2011 çok önemli bir tartışma platformu sunuyor.

ÖSYM skandalından, İslamofobiye, LGBTT bireylerin özgürlük mücadelesinin neleri değiştirdiğinden, Ermeni soykırımının tanınması için verilen mücadelenin önemine, işçi sınıfının grev mücadelesinden sendikal sorunlarına, kadınların özgürlük mücadelesinden antikapitalist mücadelenin ihtiyaçlarının neler olduğuna kadar bir dizi güncel tartışma da Marksizm toplantılarının gündemi olmaya devam edecek.

Fikirlerin gücü

Marksizm 2011'de dünyada ve Türkiye'de güncel gelişmeler tartışılırken, bir yandan da devrimci fikirlerin önemi ele alınacak. "Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz" sözünün doğruluğu, her bir politik tartışmada açığa çıkıyor. Devrimci teori, bugünü anlamaya yardımcı olan deneyimlerin toplamı olarak Marksizm 2011'de tüm başlıklarıyla tartışılacak.

Devrimlerin özgürleştirici etkisinin yaşadığı bugün, devrimci fikirlerin önemi hep birlikte bir kez daha vurgu yapmak için, gelin Marksizm 2011 toplantılarını birlikte örgütleyelim!

	18 MAYIS ÇARŞAMBA	19 MAYIS PERŞEMBE	20 MAYIS CUMA	21 MAYIS CUMARTESİ
11.00		140. Yılında Paris Komünü Tolga Tüzün	Siyasette Gençliğin Sesi Kerem Kabadayı, Arno Harutyun Kalaycı	Onlar G8, Biz 6 Milyar! Kutted Basım Açıklaması
13.00		Stalinizm, Kemalizm ve Sol Uluk Uraz, Volkan Akyıldırım LGBTT Hareketi ve Mücadele Kemal Ördök, Meltem Oral	İrkçılığın Marksist Analizi Sinan Özbeke	Ortadoğu'da Devrimci Dönem İlgin Elici, Ceyda Karan, Doğan Tarkan
15.00	Soykırımla Yüzleşmek Selim Deringil, Hayko Bağdat, Yıldız Önen	Muhafazakarlaşıyor muyuz? Alper Görmüş, Basim Delloğlu, Hasan Basri Karabey	Kapitalizm Sonrası Yaşam Murat Belge, Naci Yağcı, Doğan Tarkan	Kapitalizm, Kriz ve Marksizm Alex Callinicos
17.00	Cumhuriyet Nasıl Kuruldu? Ayşe Hür, Roni Margulies	Kadına Yönelik Şiddetin Kökeni Nil Mutluer, Canan Şahin 1936: Altüst Oluşlar Yılı Mike Gonzales	Ergenekon'la Hesaplaşmak Orhan Kemal Cengiz, Ümit Kıvanç, Arife Köse İşçi Sınıfı ve Kimlik Politikaları Ferhat Kentel, Ozan Tekin	SSCB Sosyalist Model Miydi? Bülent Somay, Ersin Tek
19.00	Kürt Sorunu ve Yeni Dönem Eren Keskin, Veysi Sarıözgen, Cengiz Algan	Marks'ın Devrimci Fikirleri Bülent Somay, Şenol Karakaş	Günümüzde Emperyalizm Alex Callinicos	Devrim Özgürleştirir Yüksel Ömen, Ezalül Dede Sunuş: Özden Dönmez

STATÜKO TARİHE KARIŞIRKEN

Sizi birlikte mücadele etmek için birlikte tartışmaya davet ediyoruz

Marksizm Günleri, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) tarafından düzenlenmektedir. Herkesin katılımına açıktır